

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία

Έτος 2021-2022

Τμήμα Εξειδίκευσης

Ένα απόγευμα στα Πατήσια

Βαγγέλης Μανουβέλος

Πειραιάς, Ιούνιος 2022

Ο Βαγγέλης Μανουβέλος εργάζεται στη Ziraat Bank Ελλάδας ως Διευθυντής Διαχείρισης Κινδύνων και διδάσκει Διεθνή Πολιτική Οικονομία στο ΕΑΠ. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Πολιτισμικής Τεχνολογίας και Επικοινωνίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου με θέμα: «*Η τηλεοπτική αφήγηση στον 21ο αιώνα. Η περίπτωση των σειρών της πλατφόρμας Netflix*».

Έχει δημοσιεύσει διηγήματα στα περιοδικά Πανδώρα, Intellectum, Voices, Culture Book και στο diastixo.gr και έχει βραβευτεί σε διαγωνισμούς διηγήματος (diavasame.gr, εφημερίδα Το Βήμα). Το 2018 διακρίθηκε στον διαγωνισμό της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών σε δύο κατηγορίες: νουβέλα (*Πέρδικες*) και θεατρικό (*Είδα τον Σάββα να πετάει*). Το 2021 διακρίθηκε στον Διαγωνισμό Συγγραφής Θεατρικού Έργου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος (*Το τραγούδι του τρυποκάρυδου*).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6938694899

Email: emanouvelos@yahoo.gr

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Ανθή Τσιρούκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

***

Το θεατρικό έργο *Ένα απόγευμα στα Πατήσια* του Βαγγέλη Μανουβέλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Η ηλικιωμένη Μάρθα ζει με την ανύπαντρη κόρη της Κατερίνα σε ένα αποπνικτικό δωάρι στα Πατήσια με μια πενιχρή σύνταξη χηρείας. Η σχέση των δύο γυναικών είναι ειρηνική καθώς δεν υπάρχει σημείο επαφής μεταξύ τους.

Η εμφάνιση του επίδοξου μνηστήρα Στέλιου, τοκογλύφου της περιοχής, θα φέρει τη σχέση των δύο γυναικών στα άκρα. Η Μάρθα κατηγορεί την Κατερίνα ότι δεν θα μπορέσει να σταθεί στα πόδια της και η Κατερίνα τη Μάρθα ότι η ζωή τους θα ήταν καλύτερη εάν ζητούσαν τη βοήθεια του αδερφού της Πέτρου. Η εμφάνιση του Πέτρου στο σπίτι θα αποκαλύψει ότι η Κατερίνα την είχε σχεδιάσει.

Στο δείπνο για τα γενέθλια της Κατερίνας, το παστίσιο που φτιάχνει η Μάρθα κατά τη διάρκεια του έργου, σερβίρεται αλλά είναι τόσο αλμυρό που δεν τρώγεται. Τα όνειρα που υπόσχεται ο Πέτρος στις δυο γυναίκες καταρρέουν, όταν αποκαλύπτεται πως και ο ίδιος έχει δανειστεί από τον Στέλιο. Η Μάρθα διώχνει τους δυο άντρες και βάζει μπροστά να ξαναφτιάξει το παστίσιο.

Τα πρόσωπα του έργου

Μάρθα (70): μητέρα

Κατερίνα (45): κόρη

Στέλιος (50): επίδοξος μνηστήρας της Κατερίνας

Πέτρος (50): γιος

1.

Στη σκηνή αναπαριστάται η κουζίνα και το σαλόνι ενός φτωχικού διαμερίσματος. Η Κατερίνα είναι ξαπλωμένη στον καναπέ του σαλονιού και βλέπει τηλεόραση. Στη σκηνή μπαίνει η Μάρθα με δυο σακούλες ψώνια.

Μάρθα: *(μονολογεί)* Άμα ξαναπατήσω το πόδι μου στην τρύπα σου, Μάρθα να μη με λένε. Άκου κει... Ο μαυραγορίτης. Να πουλάει τρεις, τέσσερις φορές απάνω και να θέλει να βγει κι από πάνω. Γιατί; Για τρεις ντοματούλες και δυο αγγουράκια; Στα Πατήσια έχεις μανάβιο κύριε, όχι στην Εκάλη. Κύριε; Τι κύριε; Λες και ξέρει από πού κρατάει η σκούφια του. Απ' τη Συρία; Απ' την Αλβανία; Απ' το Πακιστάν; Σάμπως ξέρει; Τουρκόσποροι. Μαζεύτηκαν όλοι μεσ' τα πόδια μας.

Η Κατερίνα συνεχίζει να βλέπει τηλεόραση και δείχνει να δυσανασχετεί με τη γκρίνια της Μάρθας.

Κατερίνα: *(με δυσφορία)* Ναι, ναι. Εντάξει, ωραία.

Η Μάρθα αδιαφορεί για την αντίδραση της Κατερίνας και συνεχίζει.

Μάρθα: *(μονολογεί)* Άμα με ξαναδείς. Ναι, σιγά... Δεν πάω καλύτερα στο σούπερ μάρκετ; Και φθηνότερα είναι και δεν στο βγάζουν απ' τη μύτη. Σίγα μην πηγαίνω στο τσαρδί του Πακιστανού να με βρίζει κιόλας.

Η Μάρθα κοιτάζει την Κατερίνα, που συνεχίζει να βλέπει τηλεόραση χωρίς να της δίνει σημασία. Πλησιάζει προς το μέρος της.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Εντάξει; Καλό είναι;

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Μια χαρά.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Μια χαρά ε;

Κατερίνα: Ναι, το 'παμε. Μια χαρά.

Η Μάρθα απομακρύνεται από την Κατερίνα, η οποία συνεχίζει να βλέπει ατάραχη τηλεόραση.

Η Μάρθα βγάζει τα πράγματα από τις σακούλες και κοιτάζει την Κατερίνα, η οποία

αντλαμβάνεται το βλέμμα της Μάρθας και της απευθύνεται συνεχίζοντας να κοιτάζει τηλεόραση.

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Θεεσ κάτι;

Μάρθα: *(ειρωνικά κουνάει το κεφάλι και ανοιγοκλείνει το στόμα της χωρίς να μιλήσει)* Θεεσ κάτι;

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Νομίζεις δεν σε βλέπω;

Μάρθα: Τι έκανα;

Η Κατερίνα συνεχίζει να βλέπει τηλεόραση χωρίς να της μιλάει. Η Μάρθα βγάζει τα πράγματα από τις σακούλες και κοιτάζει ξανά την Κατερίνα.

Κατερίνα: *(με αδιαφορία, εννοώντας ότι περιμένει να ακούσει τι θέλει να της πει)* Σ' ακούω.

Μάρθα: Μπα, σας διακόψαμε από τη θέαση του πρωινάδικου;

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Εννοώ σ' ακούω, πες μου τι θεεσ.

Μάρθα: Δεν έχω να πω κάτι.

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Κρίμα. *(ειρωνικά)* Ήθελα τόσο πολύ να μου πεις κάτι.

Η Μάρθα βγάζει τα πράγματα από τις σακούλες και κοιτάζει ξανά την Κατερίνα. Η αδιαφορία της Κατερίνας φαίνεται να την εξοργίζει. Ξεκινά να βγάζει από τα ντουλάπια κατσαρόλες, ταψιά και μαχαιροπίρουνα και να τα χτυπάει με δύναμη επάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Αν συνεχίσεις έτσι, θα σπάσεις το τραπέζι.

Μάρθα: Δεν πειράζει, θα μου αγοράσεις καινούργιο.

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Μμ... ναι. Δυσκολεύομαι λίγο αυτή την περίοδο, αλλά θα μπει στο πρόγραμμα.

Μάρθα: Δεν πειράζει, θα μείνουμε χωρίς τραπέζι. Ποιος το 'χει ανάγκη;

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Εναλλακτικοί κι έτσι; Καλή φάση.

Η αδιαφορία της Κατερίνας φαίνεται να την εξοργίζει ακόμη περισσότερο. Χτυπάει κατσαρόλες, ταψιά και μαχαιροπίρουνα με μεγαλύτερη ένταση.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Καλή φάση *(μιλώντας στον εαυτό της)*... Η πενήντάχρονη κόρη μου το βρίσκει *(ειρωνικά)* «καλή φάση» να μείνουμε χωρίς τραπέζι.

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Σαραντάχρονη.

Μάρθα: *(μιλώντας στον εαυτό της)* Δε μιλούσε έτσι όταν ήταν δεκαπέντε, μιλάει στα πενήντα.

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Σαράντα.

Μάρθα: Απόμνη σαράντα είσαι;

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Και κάτι.

Μάρθα: Και πολύ κάτι.

Κατερίνα: *(με αδιαφορία)* Και λίγο κάτι. Θα μείνω στο λίγο κάτι.

Η αδιαφορία της Κατερίνας φαίνεται να την εξοργίζει ακόμη περισσότερο. Βάζει νερό στην κατσαρόλα και ανάβει την κουζίνα. Κρατάει στα χέρια ένα πακέτο χοντρά μακαρόνια φανερά εκνευρισμένη.

Μάρθα: *(μιλώντας στον εαυτό της)* Θα μείνει λέει στο κάτι. Στο λίγο κάτι. Μάλιστα... Μια ζωή στο τίποτα, τώρα θα μείνει στο λίγο κάτι. Πότε θα το κάνει αυτό το λίγο κάτι, ένας Θεός το ξέρει. Αλλά ναι. Θα το κάνει. Όχι. Ναι. Σίγουρα θα το κάνει. Φυσικά. Βέβαια.

Η Μάρθα σηκώνει το πακέτο με τα χοντρά μακαρόνια στον αέρα σαν να κρατάει σπαθί.

Μάρθα: *(μιλώντας στον εαυτό της)* Ποιος θα είναι εκεί να τη βοηθήσει; Μη τα ρωτάς. Θα τη βοηθήσουν οι φίλες της απ' την τηλεόραση. Βέβαια. Πολύ φίλες.

Ενώ η Μάρθα συνεχίζει να μονολογεί, η εκπομπή της Κατερίνας φαίνεται να τελείωσε και κατευθύνεται προς το μέρος της Μάρθας.

Κατερίνα: *(με διάθεση να πειράξει τη Μάρθα)* Φυσικά πολύ φίλες. Λέμε τα μυστικά μας, βάζουμε τα νύχια μας μαζί, ανταλλάσσουμε κυλόπτες, σουτιέν και σερβιέτες, κόβουμε η μία τα μαλλιά της άλλης, κάνουμε βουντού στους καβαλημένους τους άντρες και τρώμε το μοναδικό παστίτσιο της κυρίας Μάρθας.

Μάρθα: Ε να το φτιάξετε μόνες σας τότε και να το φάτε.

Η Κατερίνα πλησιάζει τη Μάρθα και την παίρνει αγκαλιά.

Κατερίνα: *(με αγάπη)* Ποιος κακός άνθρωπος πείραξε το κορίτσι μου;

Μάρθα: Ναι, ναι καλά...

Κατερίνα: *(με αγάπη)* Ποιος πείραξε την καλύτερή μου φίλη;

Μάρθα: Ναι... μαλαγάνα...

Κατερίνα: Πολύ φίλη. Θα τη σφίξω στην αγκαλιά μου και δεν θα την αφήσω να φύγει ποτέ.

Μάρθα: Ναι... καταφερτζού...

Κατερίνα: Θα τη ζουλάω και θα την αγαπάω και θα της λέω πόσο όμορφη είναι.

Μάρθα: Ναι... καλά...

Κατερίνα: Πως είναι η πιο όμορφη, η πιο έξυπνη, η πιο γλυκιά φίλη του κόσμου.

Μάρθα: Ναι...

Κατερίνα: Και το παστίτσιο της το τρώνε μόνο οι θεοί, γιατί είναι το φαγητό των θεών.

Μάρθα: Ναι, άφησέ με όμως τώρα να βράσω τα μακαρόνια, γιατί χωρίς αυτά δεν κάνουμε χαΐρι.

Κατερίνα: Μόνο για λίγο όμως. Γιατί μετά θα ξαναπάρω αγκαλιά την καλύτερή μου φίλη και θα την αγαπάω και θα την φροντίζω και θα της λέω πως...

Μάρθα: *(πολύ εκνευρισμένη)* Φτάνει. Σταμάτα. Σταμάτα.

Η Μάρθα χτυπάει τα μακαρόνια επάνω στο τραπέζι.

Μάρθα: *(πολύ εκνευρισμένη)* Τα πάντα για σένα είναι παιχνίδι. Σταμάτα. Σταμάτα.

Πότε επιτέλους θα μεγαλώσεις; Δεν είναι έτσι η ζωή. Δεν είναι.

Παύση. Η Κατερίνα δείχνει να βρίσκει την αντίδραση της Μάρθας αδικαιολόγητη. Εμφανώς στενοχωρημένη κατευθύνεται προς το σαλόνι.

2.

Η Μάρθα συνεχίζει να ετοιμάζει το παστίσιο, αλλά φαίνεται να μη μπορεί να συγκεντρωθεί. Η Κατερίνα κατευθύνεται και πάλι προς την τηλεόραση. Κάθεται στο σαλόνι και ανοίγει την τηλεόραση.

Μάρθα: (μονολογεί) Πεταμένα λεφτά. Τι τα θέλω εγώ αυτά; Δες εδώ (κοιτώντας με αγανάκτηση τα υλικά)... Τίποτα, τίποτα, τίποτα. Για τίποτα δεν είναι.

Η Μάρθα κάθεται σε μια καρέκλα στην κουζίνα και πιάνει το κεφάλι της. Παύση. Η Κατερίνα βλέπει κάτι ασταθό στην τηλεόραση. Αρχίζει να γελάει.

Κατερίνα: (γελάει με προσοχή σαν να δοκιμάζει τις αντιδράσεις της Μάρθας) Χα, χα, χα.

Στην αρχή γελάει λίγο και σιγανά και στη συνέχεια περισσότερο.

Κατερίνα: (βλέποντας ότι η αντίδραση της Μάρθας είναι χλιαρή γελά πιο δυνατά) Χα, χα, χα, χα. Χα, χα, χα.

Η Μάρθα φαίνεται να σκέφτεται ποια πρέπει να είναι η αντίδρασή της. Η Κατερίνα συνεχίζει να γελάει.

Κατερίνα: (δυνατά αδιαφορώντας για τις αντιδράσεις της Μάρθας) Χα, χα, χα. Χα, χα, χα.

Η Μάρθα σηκώνεται και συνεχίζει την προετοιμασία του παστίσιου.

Μάρθα: (μονολογεί) Λάθη, λάθη, λάθη. Πόσα λάθη μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος; Και τι να τα κάνω όλα αυτά; Δες εδώ αβγά, μακαρόνια, βούτυρο. Και γιατί; Γιατί;

Κατερίνα: (αδιάφορα) Μην το κάνεις. Δεν στο ζήτησα.

Μάρθα: Δεν το κάνω για σένα.

Κατερίνα: (αδιάφορα) Και για ποιον το κάνεις; Έχεις καλεσμένους (γελώντας);

Μάρθα: Για μένα το κάνω. Για να είμαι εγώ καλά με τον εαυτό μου.

Η Μάρθα ρίχνει τα μακαρόνια να βράσουν.

Κατερίνα: *(αδιάφορα)* Φυσικά. Πάντα εσύ. Πάντα ο εαυτός σου.

Μάρθα: Τι να γίνει... Αφού είμαι εγωίστρια.

Κατερίνα: *(αδιάφορα)* Καλά, τραγούδα.

Μάρθα: Έτσι κάνει μια εγωίστρια. Φτιάχνει στην κόρη της τ' αγαπημένο της φαγητό για να γιορτάσει τα γενέθλιά της.

Κατερίνα: *(αδιάφορα)* Ναι 'ντάξει.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Απορώ πώς αντέχεις τόσο εγωισμό; Αν η δική μου μάνα ήταν τόσο εγωίστρια, δεν ξέρω κι εγώ τι θα 'κανα...

Κατερίνα: *(αδιάφορα)* Οκεί.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Κι όμως εσύ καταφέρνεις και προσαρμόζεσαι. Μπράβο σου. Ηρωίδα. Να τα λέμε τα πράγματα όπως είναι. Ηρωίδα.

Η Μάρθα ετοιμάζει τη μπεσαμέλ.

Κατερίνα: *(εκνευρισμένη)* Ναι 'ντάξει.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Έτσι ειν' η ζωή. Να μπορείς να προσαρμόζεσαι. Να βρίσκεις ένα κορόιδο, να μπαστακώνεσαι δίπλα του και ν' αρχίζεις να ρουφάς, να ρουφάς, να ρουφάς.

Κατερίνα: *(εκνευρισμένη)* Φτάνει.

Μάρθα: *(εκνευρισμένη)* Αλλά πρόσεξε. Πρόσεξε καλά. Δεν πρέπει να το στραγγίζεις το κορόιδο. Δεν πρέπει να τ' αφήσεις να ρημάξει, να μη μπορεί να πάρει τα πόδια του.

Κατερίνα: *(εκνευρισμένη)* Σταμάτα.

Η Μάρθα ανακατεύει εκνευρισμένη τα μακαρόνια.

Μάρθα: *(με ευχαρίστηση βλέποντας την Κατερίνα εκνευρισμένη)* Πρέπει να το προσέχεις το κορόιδο. Να του λες παραμύθια. Να το παίρνεις αγκαλιά και να του

λες πόσο όμορφή είναι. Πόσο έξυπνη. Πόσο γλυκιιά. Πόσο ωραία μαγειρεύει.

Η Κατερίνα σηκώνεται από τη θέση της και κατευθύνεται απειλητικά προς το μέρος της Μάρθας.

Κατερίνα: *(εκνευρισμένη)* Θα συνεχίσεις πολύ ακόμη;

Μάρθα: *(με ευχαρίστηση βλέποντας την Κατερίνα εκνευρισμένη)* Μπα; Αγχώθηκες μήπως το κορόιδο δεν τελειώσει το παστίσιο σου;

Κατερίνα: *(εκνευρισμένη)* Μην το φτιάξεις. Μην το τελειώσεις ποτέ σου. Καρφάκι δεν μου καίγεται.

Μάρθα: *(εκνευρισμένη)* Ε βέβαια. Πότε ενδιαφέρθηκες εσύ για μένα; Ποτέ σου. Ούτε μια στιγμή. Μόνο σκλάβα σου μ' έχεις.

Κατερίνα: *(εκνευρισμένη)* Δεν σου ζήτησα τίποτα.

Μάρθα: *(εκνευρισμένη)* Φύγε. Φύγε από 'δω μέσα.

Η Μάρθα σπρώχνει την Κατερίνα να φύγει από κοντά της.

Μάρθα: *(εκνευρισμένη)* Δεν σε θέλω άλλο εδώ μέσα. Φύγε. Φύγε. Δεν σ' αντέχω άλλο. Φύγε. Φύγε.

Η Κατερίνα δείχνει συγχυσμένη. Δεν ξέρει τι να κάνει. Ψάχνει να βρει έναν σάκο. Κατεβάζει έναν σάκο πάνω από τη ντουλάπα και ξεκινά να βάζει πράγματα μέσα. Η Μάρθα είναι στην κουζίνα και κάθεται στην καρέκλα προσπαθώντας να βρει τις ανάσες της.

Μάρθα: *(μονολογεί σιγανά εμφανώς στενοχωρημένη)* Φύγε. Φύγε. Φύγε κι άσε με δω μόνη μου. Φύγε. Δεν θέλω ν' ακούω τίποτα. Δεν θέλω να κάνω τίποτα. Άσε με. Άσε με μόνη μου. Φύγε. Φύγε.

Η Κατερίνα συνεχίζει να φτιάχνει τον σάκο δείχνοντας πολύ ταραγμένη. Κινείται με γρήγορες κινήσεις και δείχνει αποφασισμένη να ετοιμάσει τον σάκο και να φύγει. Η Μάρθα την κοιτάζει που ετοιμάζεται να φύγει και κατευθύνεται προς το μέρος της.

Μάρθα: *(εκνευρισμένη)* Τι κάνεις;

Κατερίνα: *(εκνευρισμένη)* Κάνω αυτό που θες.

Μάρθα: Σταμάτα.

Κατερίνα: Άφησέ με.

Μάρθα: Σταμάτα. Δεν θέλω να φύγεις.

Κατερίνα: Θέλω όμως εγώ.

Μάρθα: Δεν έχεις να πας πουθενά.

Κατερίνα: Κάπου θα βρω να πάω.

Η Μάρθα κρατάει τον σάκο της Κατερίνας και δεν τον αφήνει.

Μάρθα: Δεν σ' αφήνω να φύγεις.

Κατερίνα: Άφησέ με.

Μάρθα: Δεν θα μου το κάνεις αυτό.

Κατερίνα: Άφησέ με.

Μάρθα: Όχι στα γενέθλιά σου. Όχι τη μέρα που σε γέννησα.

Κατερίνα: Άσε τον σάκο. Θα σε ρίξω κάτω.

Μάρθα: Όχι, όχι, όχι. Δεν έχεις να πας πουθενά.

Κατερίνα: *(ουρλιάζοντας)* Άσε τον σάκο. Ασ' τον.

Μάρθα: Όχι, όχι.

Κατερίνα: *(ουρλιάζοντας)* Ασ' τον που να σε πάρει. Ασ' τον.

Η Κατερίνα τραβάει με δύναμη τον σάκο με αποτέλεσμα η Μάρθα να χάσει την ισορροπία της και να πέσει κάτω. Η Κατερίνα κατευθύνεται προς την έξοδο ενώ η Μάρθα αρχίζει να φωνάζει πως έχει χτυπήσει.

Μάρθα: Αα. Πονάω. Το πόδι μου. Πονάω. Στραμπούλησα το πόδι μου. Αα. Βοήθεια. Βοήθησέ με. Το πόδι μου. Πονάω. Που πας; Βοήθησέ με. Πονάω.

Η Κατερίνα κοντοστέκεται στην έξοδο και δείχνει να αμφιταλαντεύεται για το εάν θα φύγει ή θα γυρίσει να τη βοηθήσει. Τελικά ανοίγει την πόρτα και φεύγει.

Μάρθα: (ξαπλωμένη στο πάτωμα κλαίγοντας) Αα. Πονάω. Γύρνα πίσω. Το πόδι μου. Πονάω. Γύρνα πίσω μωρό μου. Γύρνα πίσω. Συγχώρεσέ με. Δεν εννοούσα τίποτα. Δεν ξέρω τι με πιάνει. Γύρνα πίσω και δεν θα σου ξαναπώ τίποτα. Γύρνα αγάπη μου. Συγχώρεσέ με καρδούλα μου. Είναι τα γενέθλιά σου σήμερα. Γιατί να στο κάνω αυτό; Γιατί; Γιατί;

Ακούγονται τα κλειδιά στην εξώπορτα. Η Κατερίνα μπαίνει και κοντοστέκεται στην είσοδο. Βλέπει την Μάρθα ακόμη στο πάτωμα και τρέχει προς το μέρος της.

Κατερίνα: (με ανησυχία) Μαμά μου. Μανούλα μου.

Μάρθα: Αγάπη μου. Αγάπη μου γλυκιά. Συγχώρεσέ με αγάπη μου. Συγχώρεσέ με. Δεν το ήθελα. Δεν το ήθελα.

Οι δυο γυναίκες μένουν αγκαλιασμένες στο πάτωμα.

3.

Η Κατερίνα κρατάει στην αγκαλιά της τη Μάρθα και της χαϊδεύει τα μαλλιά. Μεγάλη παύση.

Μάρθα: Πάντα σου άρεσε να το κάνεις αυτό.

Κατερίνα: *(γελώντας)* Να σ' εννευρίζω;

Μάρθα: *(γελώντας)* Καλά σίγουρα κι αυτό.

Κατερίνα: *(γελώντας)* Να σε βγάλω απ' τα ρούχα σου; Να σε κάνω μπουρλότο;

Μάρθα: Ναι, ναι... Αλλά δε λέω αυτό. Λέω αυτό *(χαϊδεύει τα χέρια της Κατερίνας)*...

Να με παίρνεις αγκαλιά. Να μου χαϊδεύεις τα μαλλιά.

Κατερίνα: *(χαρούμενη)* Μμ...

Μάρθα: Ακόμη κι όταν ήσουν μικρούλα. Καθόμουν στον καναπέ κι ερχόσουν και σκαρφάλωνες σαν το μαϊμουδάκι πίσω απ' την πλάτη μου και μ' έπαιρνες αγκαλιά.

Κατερίνα: *(χαρούμενη)* Μμ...

Μάρθα: Έχωνες το κεφάλι σου μέσα στα μαλλιά μου και μου ψιθύριζες με τις ώρες.

Κατερίνα: *(χαρούμενη)* Μμ...

Μάρθα: Ιστορίες που σκαρφιζόσουν εκείνη τη στιγμή. Για ό,τι μπορείς να φανταστείς. Δράκους, πριγκίπισσες, ιππότες, ληστές, μάγισσες...

Κατερίνα: Πως δηλαδή; Κάπως έτσι;

Η Κατερίνα βάζει το κεφάλι της ανάμεσα στα μαλλιά της Μάρθας, η οποία αρχικά αιφνιδιάζεται και γαργαλιέται.

Μάρθα: *(γελώντας)* Ναι, ναι, ναι. Έτσι ακριβώς. Και μου 'λεγες ιστορίες με τις ώρες.

Κατερίνα: Μμ... Να σου πω και τώρα μία. Αλλά θα υποσχεθείς ότι δε θα τσαντιστείς.

Η Μάρθα αλλάζει τελείως διάθεση και φαίνεται εμβρόντητη αλλά σαν να συνειδητοποιεί τι θέλει να της πει η Κατερίνα.

Κατερίνα: Το υπόσχεσαι;

Μάρθα: Λέγε.

Κατερίνα: Θέλω να μου υποσχεθείς πρώτα ότι δεν θ' αρχίσεις να φωνάζεις.

Μάρθα: *(χωρίς να το εννοεί)* Το υπόσχομαι.

Κατερίνα: Παράτησα τη δουλειά.

Η Μάρθα σηκώνεται από την αγκαλιά της Κατερίνας και χωρίς να της μιλήσει κατευθύνεται προς την κουζίνα. Η Μάρθα ανακατεύει εκνευρισμένη τα μακαρόνια, τα οποία είναι έτοιμα και τα βγάζει από την κατσαρόλα. Τα σουρώνει στον νεροχύτη. Στην κουζίνα αρχίζει να κοπανάει ταψιά και κατσαρόλες.

Κατερίνα: Δεν γινόταν να κάτσω άλλο μ' αυτόν τον μαλάκα εκεί μέσα.

Η Μάρθα απλώνει τα μακαρόνια σ' ένα ταψί κι ετοιμάζεται να φτιάξει τον κιμά και τη μπεσαμέλ.

Κατερίνα: «Νίνα μου αυτό» και «Νίνα μου το άλλο». Και να... να του τρέχουν τα σάλια του κωλολιγούρη.

Μάρθα: Λιγούρης; Ο άνθρωπος με τις τρεις καφετέριες λιγούρης; Αν αυτός είναι λιγούρης, εσύ τι νομίζεις πως είσαι;

Κατερίνα: Υποσχέθηκες!

Μάρθα: Υποσχέθηκα; Υποσχέθηκα στον πατέρα σου να σε κάνω άνθρωπο, αλλά απ' ότι φαίνεται απέτυχα παταγωδώς.

Κατερίνα: Να μη μιλάς για τον πατέρα μου.

Παύση

Μάρθα: Και τι σου έκανε παρακαλώ πολύ αυτός ο λιγούρης;

Κατερίνα: Τι μου έκανε;

Μάρθα: Ναι. Πες μου τι σου έκανε και παράτησες τη μόνη δουλειά που είχες τα τελευταία δέκα χρόνια;

Κατερίνα: Ε όχι και δέκα...

Μάρθα: *(εκτός εαυτού)* Τι σου έκανε;

Κατερίνα: Μου χαμογελούσε και μου έκλεινε το μάτι.

Μάρθα: *(απογοητευμένη)* Μάλιστα.

Κατερίνα: Κι όχι μόνο αυτό. Πολλές φορές όταν πήγαινα να πάρω παραγγελία έμπαινε μπροστά μου και μου 'κλεινε τον δρόμο.

Μάρθα: *(απογοητευμένη)* Μάλιστα.

Κατερίνα: Ε μέχρι που χθες το βράδυ καθάριζα πίσω στη λάντζα κι ήρθε από πίσω μου και με πιασε απ' τον λαιμό.

Μάρθα: Και;

Κατερίνα: Μου 'πε «*Τι θα γίνει με μας Νινάκι*»;

Μάρθα: Και συ;

Κατερίνα: Μου γύρισαν τ' άντερα. Άκου και ο μαλάκας, να νομίζει πως επειδή του σερβίρω στο κωλομάγαζο θα μπορεί να με πηδήξει κιόλας.

Μάρθα: *(απογοητευμένη)* Μάλιστα.

Κατερίνα: Ε υπάρχουν κι όρια.

Μάρθα: Και σηλώθηκαν κι έφυγες εν ψυχρώ;

Κατερίνα: Κλείσαμε και μετά έφυγα. Χωρίς να του μιλήσω. Πήρα σήμερα τηλέφωνο ότι είμαι άρρωστη και δεν θα πάω.

Μάρθα: Ανύπαντρος δεν είναι αυτός;

Κατερίνα: Ναι, και;

Μάρθα: Στην ηλικία σου δεν είναι;

Κατερίνα: Όχι, μεγαλύτερος.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Ναι, δεν είναι πενήντα, είναι πενήντα πέντε.

Κατερίνα: Δεν είμαι πενήντα.

Μάρθα: Ωραία. Για να καταλάβω, τόσο άσχημος είναι αυτός;

Κατερίνα: Μοντέλο δεν τον λες.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Επειδή είσαι εσύ μοντέλο και θέλεις μόνο κάποιον του χώρου.

Κατερίνα: Δεν λέω αυτό.

Μάρθα: Τότε τι λες Κατερίνα; Ότι ενδιαφέρθηκε για σένα ένας άνθρωπος, που θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε πιτσιρικά εκεί μέσα, κι εσύ θίχτηκες γιατί ακριβώς; Επειδή έκανε επίδειξη ισχύος; Επειδή σ' έπιασε απ' τον λαιμό και σου πε «Τι θα γίνει με μας»; Τι έπρεπε να κάνει ο άνθρωπος; Πες μου τι έπρεπε να κάνει; Να 'ρθει και να μου ζητήσει το χέρι σου; Να 'ρθει με μονόπετρο και να πέσει στα γόνατα; Πες μου τι θέλεις; Πες μου.

Κατερίνα: Αν ήσουν στη θέση μου δεν θα μιλούσες έτσι.

Μάρθα: *(απογοητευμένη)* Αν ήμουν στη θέση σου...

Κατερίνα: Να 'βλεπες μόνο με πόση αλαζονεία με κοιτούσε. Έπιασε τον λαιμό μου λες κι ήμουν η σιλάβα του. Λες κι ήμουν η ιδιοκτησία του. Τι μου πες; Ότι τον θέλω με μονόπετρο στα γόνατα; Αυτός μ' ήθελε στα γόνατα να του πάρω πίπα. Νόμιζε ο μαλάκας πως θα γαμήσει κι εμένα, όπως τις άλλες εκεί μέσα. Αλλά έπρεπε να 'σαι κει να δεις. Πώς άλλαξε τα μούτρα του, πως του 'πεσαν τ' αρχίδια όταν αδιαφόρησα και συνέχισα να κάνω τη δουλειά μου.

Μάρθα: Ναι βέβαια. Είμαι σίγουρη. Του 'κανες τη μούρη κρέας.

Κατερίνα: Κι αυτό να μην έκανα, κράτησα την υπόληψή μου.

Μάρθα: Ναι, κράτα την καλά μη σου φύγει.

Κατερίνα: Δεν κατάλαβα δηλαδή. Τι πρέπει να κάνω; Να βάλω πινακίδα «*Ανοικτόν*».
«Εξυπηρετούνται μεσήλικες λιγούρηδες»;

Μάρθα: Όχι, να βάλεις πινακίδα «*Κλειστόν*». «*Μ' εξυπηρετεί η δούλα η μάνα μου*».

Κατερίνα: Πάλι άρχισες;

Μάρθα: Μα είναι δυνατόν να μην αρχίσω;

Κατερίνα: *(δυσανασχετώντας)* Ωχ, πάλι το μαγνητοφωνάκι; Πώς τα καταφέρνεις και το
ξεκινάς τόσο εύκολα; Αυτόματο είναι;

*Η Μάρθα κουνάει το κεφάλι της αποδοκιμαστικά και επιστρέφει στην κουζίνα. Συνεχίζει να
ζεσταίνει τον κιμά και ετοιμάζεται να χτυπήσει τη μπεσαμέλ.*

Μάρθα: *(προσπαθώντας να επανέλθει στην κουβέντα)* Πάντως, έτσι όπως τ' ακούω τα
πράγματα, δεν είναι τόσο δραματικά.

Κατερίνα: Ξέχασέ το.

Μάρθα: *(αδιαφορώντας για την απάντησή της)* Απλά τους είπες πως είσαι άρρωστη.
Αύριο μπορείς να πας κανονικά.

Κατερίνα: Δεν υπάρχει περίπτωση.

Μάρθα: Βέβαια, βέβαια. Θα το κάνεις δώρο στη μανούλα σου.

Κατερίνα: Κανένα δώρο.

Μάρθα: *(αγριεμένα)* Θα μου το κάνεις δώρο θες δε θες. Αν νομίζεις ότι θα ξαναβγώ
στη γειτονιά, να ψωνίζω βερσέ, είσαι γελασμένη. Θα καταπιείς τον
κωλοεγωισμό σου και θα πας στη δουλειά σου. Πρέπει να φέρνεις λεφτά
εδώ μέσα.

Κατερίνα: Δεν θα πάω πουθενά.

Μάρθα: *(εκτός εαυτού)* Θα πας και θα βγάλεις τον σκασμό. Μην ξαναμιλήσεις. Ποτέ σου!

Η Κατερίνα εκνευρισμένη κατευθύνεται στο σαλόνι και ανοίγει την τηλεόραση.

4.

Η Μάρθα χτυπάει τη μπεςαμέλ αλλά δεν θυμάται εάν έχει βάλει αλάτι.

Μάρθα: Έβαλα αλάτι; Δεν θυμάμαι. Είδες τι μου κάνεις;

Η Μάρθα αποφασίζει να βάλει πάλι αλάτι.

Μάρθα: Δεν πειράζει. Καλύτερα λίγο τσιμπημένο, παρά νεκρό.

Χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας. Η Κατερίνα συνεχίζει να βλέπει τηλεόραση εκνευρισμένη ακόμη από την προηγούμενη σκηνή.

Μάρθα: (μονολογώντας) Από τώρα ήρθε; Τι βλάκας... (απευθυνόμενη στην Κατερίνα)
Δεν θα πας ν' ανοίξεις; Δεν βλέπεις ότι έχω μόνο δύο χέρια;

Κατερίνα: (ειρωνικά) Έλα ναι; Εγώ νόμιζα ότι ήσουν η θεά Κάλι κι είχες δέκα.

Μάρθα: Η θεά Κάλι ε; Μωρέ η θεά Μάρθα είμαι, αλλά όταν το καταλάβεις θα 'ναι πολύ αργά.

Το κουδούνι της εξώπορτας χτυπάει ξανά. Η Κατερίνα συνεχίζει να αδιαφορεί.

Μάρθα: Γιατί το κάνεις αυτό;

Κατερίνα: Φυλλάδια θα θέλουν να πετάξουν. Δε χρειάζεται ν' ανοίξουμε.

Μάρθα: (εκνευρισμένη) Πήγαινε να δεις ποιος είναι.

Κατερίνα: Καλά ντε. Δεν ήξερα ότι είσαι τόσο ευαίσθητη με τους ντελιβεράδες.

Η Κατερίνα κατευθύνεται προς την εξώπορτα και η Μάρθα κάνει κινήσεις για να ακούσει. Εκτός σκηνής ακούγεται η Κατερίνα να μιλάει με τον Στέλιο.

Κατερίνα: Κύριε Στέλιο;

Στέλιος: Καλησπέρα Κατερίνα.

Κατερίνα: (με απορία) Καλησπέρα.

Η Μάρθα κατευθύνεται προς την εξώπορτα για να ακούσει καλύτερα. Κάνει κινήσεις που υποδηλώνουν ότι περίμενε τον Στέλιο αλλά όχι τόσο νωρίς.

Στέλιος: Ελπίζω να μην ενοχλώ.

Κατερίνα: *(με έκπληξη)* Παρακαλώ. Θέλετε κάτι;

Στέλιος: Μπορώ να περάσω;

Κατερίνα: *(με αμηχανία)* Παρακαλώ. Περάστε.

Στέλιος: Σ' ευχαριστώ.

Η Μάρθα κατευθύνεται προς την κουζίνα και συνεχίζει το στήσιμο του παστίτσιου. Ξαναβάζει αλάτι. Στη σκηνή μπαίνει ο Στέλιος κρατώντας στα χέρια του μια ανθοδέσμη.

Στέλιος: Καλησπέρα κύρια Μάρθα.

Μάρθα: Καλησπέρα Στέλιο. Τι ευχάριστη έκπληξη.

Κατερίνα: *(ειρωνικά προς την Μάρθα)* Ναι, βέβαια. Μεγάλη έκπληξη.

Στέλιος: *(απότομα)* Να καταλάβω ότι δεν σου αρέσουν;

Κατερίνα: Τα λουλούδια;

Στέλιος: Οι εκπλήξεις.

Κατερίνα: *(αφηνδιασμένη)* Δεν ξέρω. Εξαρτάται απ' τις εκπλήξεις.

Μάρθα: *(προσπαθώντας να σπάσει την ένταση)* Τι ωραία λουλούδια. Για ποιάν είναι
Στέλιο μου;

Κατερίνα: *(ειρωνικά προς την Μάρθα)* Ναι, για ποιάν άραγε;

Στέλιος: *(αμήχανα λόγω των αντιδράσεων της Κατερίνας)* Ξέρω 'γω...

Κατερίνα: *(ειρωνικά προς τον Στέλιο)* Δεν ξέρεις για ποια τα έφερες κύριε Στέλιο;

Στέλιος: Απ' ότι φαίνεται μάλλον μπερδεύτηκα.

Παύση

Μάρθα: Μπερδεύτηρες; Όχι, δα. Τα λουλούδια είναι...

Στέλιος: *(με απορία)* Ναι;

Μάρθα: Τα λουλούδια είναι για την Κατερίνα.

Στέλιος: Ναι, μάλλον. Για να δούμε. Τα λουλούδια είναι για την εορτάζουσα.

Ο Στέλιος κατευθύνεται προς την Κατερίνα με την ανθοδέσμη, η οποία δείχνει διστακτική να τα πάρει.

Μάρθα: Μα τι ωραία. Τι ευγενική κίνηση.

Ο Στέλιος παραμένει στην ίδια θέση, προεκτείνοντας την ανθοδέσμη προς την Κατερίνα, η οποία εξακολουθεί να μη φαίνεται διατεθειμένη να την πάρει.

Μάρθα: Αχ, σπανίζουν σήμερα Στέλιο μου οι ευγενικοί άντρες.

Στέλιος: *(εκνευρισμένος, βλέποντας ότι η Κατερίνα δεν παίρνει την ανθοδέσμη)* Χρόνια πολλά Κατερίνα.

Παύση

Η Κατερίνα στρέφεται προς την άλλη πλευρά γυρνώντας την πλάτη της στον Στέλιο. Η Μάρθα πηγαίνει προς το μέρος τους και παίρνει την ανθοδέσμη από τα χέρια του Στέλιου.

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Αυτό πάλι που δεν σπανίζει, είναι οι αγενείς γυναίκες. Οι πολύ αγενείς γυναίκες.

Στέλιος: Μην ανησυχείς κυρία Μάρθα. Συνηθισμένα τα βουνά απ' τα χιόνια. Απλώς κατάλαβα πως μάλλον κάτι είχε αλλάξει.

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Φυσικά, φυσικά και κάτι έχει αλλάξει.

Κατερίνα: *(ξαφνιασμένη)* Δεν κατάλαβα. Τι έχει αλλάξει;

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Τίποτα. Η αγένεια παραμένει η ίδια.

Παύση.

Στέλιος: Βλέπω ότι σας έφερα αναστάτωση. Χωρίς λόγο.

Η Μάρθα αφήνει την ανθοδέσμη στο σαλόνι, παίρνει ένα άδειο ανθοδοχείο και κατευθύνεται προς την κουζίνα να το γεμίσει νερό.

Μάρθα: Καμία αναστάτωση. Είναι πάντα χαρά μας να σε βλέπουμε.

Στέλιος: *(ξαφνικά προς την Κατερίνα)* Έτσι είναι Κατερίνα;

Κατερίνα: *(ξαφνιασμένη)* Παρακαλώ;

Στέλιος: Συμφωνείς κι εσύ;

Κατερίνα: *(εξακολουθεί να είναι ξαφνιασμένη)* Κύριε Στέλιο, εγώ...

Μάρθα: Θέλει να σ' ευχαριστήσει για τα πολύ ωραία λουλούδια. Είναι υπέροχα. Θα σου κόστισαν μια περιουσία.

Στέλιος: Το ξέρεις κυρία Μάρθα, ότι τα λεφτά για μένα δεν έχουν καμία σημασία.

Μάρθα: Φυσικά και το ξέρουμε Στέλιο μου.

Στέλιος: Οι άνθρωποι είναι αυτοί που μετράνε. Αν βρω εγώ μια γυναίκα να μετράει, μπορώ να της δώσω τον κόσμο όλο.

Η Μάρθα βάζει τα λουλούδια στο ανθοδοχείο και τα απλώνει για να το καλύψουν όλο.

Μάρθα: Ναι, φυσικά.

Στέλιος: *(κοιτώντας προς την Κατερίνα)* Αρκεί να την βρω.

Μάρθα: Αχ, αν μου 'φερνε εμένα κάποιος τόσο όμορφα λουλούδια, δεν ξέρω κι εγώ τι θα 'κανα.

Κατερίνα: *(ειρωνικά)* Τι θα 'κανες;

Μάρθα: Τουλάχιστον θα 'χα τη στοιχειώδη καλοσύνη να πω ευχαριστώ.

Κατερίνα: *(χωρίς να το εννοεί)* Ευχαριστώ κύριε Στέλιο.

Στέλιος: *(χωρίς να το εννοεί)* Χαρά μου Κατερίνα. Ελπίζω να σου αρέσουν.

Παύση

Κατερίνα: *(αποφασισμένη να του μιλήσει)* Κύριε Στέλιο εγώ δεν...

Μάρθα: Δεν έχει λόγια να σ' ευχαριστήσει για την πολύ ευγενική σου κίνηση.

Κατερίνα: *(εκνευρισμένη, απευθυνόμενη στη Μάρθα)* Θα σταματήσεις επιτέλους;

Μάρθα: *(εκνευρισμένη, απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Όχι, δε θα σταματήσω. Θα πεις ευχαριστώ στον άνθρωπο και θα το εννοείς.

Κατερίνα: Δε θα μου πεις εσύ τι θα πω.

Μάρθα: Ωραία. Πες τα δικά σου. Για να σε δούμε. Τι έχεις να πεις; Τι έχεις να πεις σ' έναν άνθρωπο που σου 'φερε λουλούδια;

Κατερίνα: Α καλά. Δεν παίζεσαι με τίποτα.

Μάρθα: Πες παιδάκι μου. Πες τι έχεις να του πεις.

Στέλιος: Εμένα θα με συγχωρέσετε, αλλά...

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στον Στέλιο)* Δεν έχεις να πας πουθενά.

Στέλιος: Δεν νομίζω κυρία Μάρθα. Μάλλον δεν είμαι ευπρόσδεκτος.

Μάρθα: Μα τι λες. Η Κατερίνα θέλει κάτι να σου πει.

Στέλιος: Δεν υπάρχει λόγος.

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Μίλα, το λοιπόν. Πες αυτό που θες να πεις.

Στέλιος: Δεν πειράζει.

Μάρθα: *(έξαλλη)* Μίλα.

Παύση

Κατερίνα: *(συγκινημένη)* Κύριε Στέλιο εγώ δεν...

Η Κατερίνα δεν ολοκληρώνει την πρότασή της. Φεύγει από τη σκηνή.

Παύση

Στέλιος: *(απογοητευμένος)* Δεν πειράζει κυρία Μάρθα. Το ξέρω πως έχετε καλή πρόθεση. Αλλά δυστυχώς δεν αρκεί. Πρέπει να το θέλει κι εκείνη.

Μάρθα: *(απογοητευμένη)* Εκείνη δεν ξέρει τι θέλει.

Η Μάρθα κατευθύνεται απογοητευμένη προς την κουζίνα και προσπαθεί άνευρα να ολοκληρώσει το στήσιμο του παστίτσιου.

Στέλιος: Νομίζω δεν υπάρχει λόγος να επιμένουμε. Το Κατερινάκι είναι αλλού. Ας λύσουμε εκείνο το θέμα με τα χρωστούμενα και θα 'μαστε μια χαρά. Δεν γεννήθηκαν όλοι οι άνθρωποι για να γίνουν ταίρια.

Παύση

Η Μάρθα φαίνεται εμφανώς ταραγμένη από την αναφορά του Στέλιου. Έχει ετοιμάσει το ταψί και φουρνίζει το παστίτσιο.

Στέλιος: Πιστεύω κυρία Μάρθα ότι μέχρι την επόμενη εβδομάδα θα το έχετε τακτοποιήσει το θέμα.

Μάρθα: *(ξαρνιασμένη)* Την επόμενη εβδομάδα;

Στέλιος: Ο χρόνος νομίζω είναι αρκετός.

Μάρθα: Μα το ποσό είναι μεγάλο Στέλιο.

Στέλιος: Κι εγώ τι θες να κάνω κυρία Μάρθα; Εγώ κλέφτης πρέπει να γίνω; Δεν έχω εγώ ανάγκες; Δεν έχω το σπίτι μου να συντηρήσω; Δεν πρέπει εγώ να βρω μια γυναίκα ν' αποκατασταθώ;

Μάρθα: *(απογοητευμένη)* Ναι φυσικά.

Στέλιος: Μου έλεγες ότι η κόρη σου ενδιαφερόταν. Μιλάγαμε σε άλλη βάση. Τώρα όμως; Μετά τα σημερινά; Τι να πω; Κυρία Μάρθα εγώ πιστεύω πως θα πρέπει...

Μάρθα: *(αποφασισμένη)* Εγώ πάλι πιστεύω τ' αντίθετο.

Στέλιος: Τ' αντίθετο;

Μάρθα: Ε βέβαια. Αν νομίζει η κυρία Κατερίνα ότι θα με κερδίσει, είναι πολύ γελασμένη.

Στέλιος: Να σε κερδίσει; Είναι κάποιο παιχνίδι όλο αυτό;

Μάρθα: Ε... όχι Στέλιο μου. Δεν ήθελα να πω αυτό.

Στέλιος: Αλλά;

Μάρθα: Μα δεν καταλαβαίνεις;

Στέλιος: Ποιο πράγμα;

Μάρθα: Ότι θέλει κι άλλο.

Στέλιος: Κι άλλο;

Μάρθα: Κι άλλο κυνήγι. Παρακάλεμα. Θαυμασμό. Κι άλλα λουλούδια.

Στέλιος: Είχαν κάτι τα λουλούδια;

Μάρθα: (γελώντας) Όχι, όχι βέβαια. Η ανθοδέσμη ήταν υπέροχη.

Στέλιος: Τότε, ποιο είναι το πρόβλημα κυρία Μάρθα;

Μάρθα: Ότι πρέπει να επιμείνουμε κι άλλο. Ότι δεν πρέπει να το βάλουμε κάτω.

Στέλιος: Δεν πρέπει;

Μάρθα: Φυσικά κι όχι.

Στέλιος: Δεν είμαι σίγουρος. Νομίζω πως πρέπει να το πάρουμε απόφαση. Ότι όλα αυτά μου τα τσαμπουνάς για να μην πληρώσεις τα χρέη σου.

Μάρθα: Καμία απόφαση δεν θα πάρουμε. Αυτό που θα κάνουμε είναι πως θα 'ρθεις πιο μετά να σου κάνουμε το δείπνο.

Στέλιος: Το πήρες πρέφα ότι δεν ήθελε ούτε να με κοιτάξει; Γιατί νομίζεις ότι θα θέλει να κάτσουμε στο ίδιο τραπέζι; Δεν είναι καλή ιδέα.

Μάρθα: Τις καλές ιδέες θα τις αφήσεις σε μένα. Εσύ απλώς θα 'ρθεις να φάμε το παστίτσιο.

Στέλιος: Δεν καταλαβαίνω που το πας. Είσαι σίγουρη;

Μάρθα: Απολύτως. Νομίζω ότι απλά αιφνιδιάστηκε που σ' είδε με την ανθοδέσμη στα χέρια. Φοβήθηκε.

Στέλιος: *(ειρωνικά)* Ναι, καλά.

Μάρθα: Όπως σε βλέπω και με βλέπεις. Αλλά κι εσύ δεν είσαι 'ντάξει.

Στέλιος: Τι έκανα;

Μάρθα: Σου 'πα 'γω να 'ρθεις τόσο νωρίς; Αν ερχόσουν την ώρα που 'χαμε πει θα 'χα προετοιμάσει την κατάσταση.

Στέλιος: *(δείχνοντας πραγματικό ενδιαφέρον)* Ήθελα να τη δω.

Μάρθα: Ναι, ωραία. Αλλά τώρα θα σφίξεις τα δόντια και θα κάνεις υπομονή μέχρι το βράδυ.

Στέλιος: Μετά απ' όλα αυτά πιστεύεις ότι έχει νόημα;

Μάρθα: Κάνει τη δύσκολη. Πρώτα θα μας σιάσει και μετά θα κάνει ότι της πούμε.

Στέλιος: Τι να πω...

Μάρθα: Να μη πεις τίποτα. Να πας να πάρεις μερικές πάστες ή μια τούρτα αν θες και να 'ρθεις πιο μετά.

Η Μάρθα κατευθύνει τον Στέλιο προς την έξοδο.

Στέλιος: Εντάξει. Αλλά να ξέρεις ότι εάν αυτό δεν προχωρήσει, θα πρέπει να δούμε τι θα γίνει με τα λεφτά.

Μάρθα: Αν βρεις κι ένα μπουκάλι λευκό κρασί θα είναι τέλεια.

Στέλιος: Λευκό;

Μάρθα: Λευκό, κόκκινο... ό,τι θες.

Στέλιος: Μάλιστα.

Μάρθα: Γιορτή έχουμε.

Στέλιος: *(ειρωνικά)* Φυσικά.

Μάρθα: Ωραία.

Στέλιος: Πρόσεχε κυρία Μάρθα. Πρόσεχε. Ο Στέλιος δεν έχει μάθει να τον κοροϊδεύουν.

Ο Στέλιος φεύγει από τη σκηνή.

Μάρθα: Ναι εντάξει. Κανείς δεν σε κοροϊδεύει. Πήγαινε τώρα.

5.

Η Μάρθα επιστρέφει στην κουζίνα και συγυρίζει.

Μάρθα: *(μονολογεί συγυρίζοντας)* Α να χαθείς κι εσύ τοκογλύφε. Που θες να μας πηδήξεις κιόλας. Αλλά τι να κάνεις. Έτσι που 'ρθαν τα πράγματα. Μια χαρά θα 'σουν κι εσύ. Αλλά αυτή... Εσύ την περιμένεις κερδί αναμμένο κι αυτή έχει το μυαλό της πάνω απ' το κεφάλι της. Πφ... Σιγά. Σκατά μυαλό. Μόνο με μένα ξέρει να τα βάζει. Ο εχθρός της. Να βλέπει τη μάνα της σαν εχθρό. Πού να το πεις και να σε πιστέψουν;

Η Μάρθα συνεχίζει να συγυρίζει και να μαζεύει τα πράγματα από το τραπέζι.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* «Κι εσύ τι έκανες με τη μάνα σου;» μου λέει. Όλο αυτό ξέρει να λέει. Τίποτα άλλο. Τι έκανα εγώ με την μάνα μου και τι έκανα εγώ με την μάνα μου. Που από τα δεκαπέντε μου ήθελε να με ξεφορτωθεί. Ναι δεν λέω. Άλλες εποχές. Δεν της είπα εγώ να παντρευτεί στα δεκαπέντε. Αλλά στα πενήντα; Στα πενήντα που να πάρει; Να μην έχει έναν άνθρωπο δίπλα της; Να μην έχει κάπου να στηριχτεί;

Η Μάρθα κοιτάζει μια φωτογραφία επάνω στη σερβάντα του σαλονιού όταν πάει να φυλάξει μια πιατέλα. Απευθύνεται στον άντρα της.

Μάρθα: Τι με κοιτάζεις; Αφού ξέρεις τι θα σου πω. Εσύ φταις. Εσύ. Γιατί όταν εγώ τους έφερνα δυο – δυο τους γαμπρούς εσύ έλεγες: «Ό,τι θέλει το κορίτσι. Ό,τι πει το κορίτσι». Πάρε τώρα την κωλόγρια και πες μου πόσο κορίτσι είναι. Που έχει ρυτίδες πιο πολλές κι απ' τις δικές μου. Που αν δεν έβαφε τα μαλλιά της δεν θα 'χε φανερωμό. Μέχρι και στο πρόμα της έχουν ασπρίσει οι τρίχες.

Η Μάρθα επιστρέφει στην κουζίνα και συνεχίζει να συγυρίζει.

Μάρθα: Και τι να κάνω; Να κάτσω να πεθάνω επειδή η Ωραία Κοιμωμένη δεν βρήκε ακόμη τον Πρίγκιπά της; Της είπα εγώ ότι η ζωή είναι σαν τα παραμύθια; Της είπα ότι θα έχει ευτυχισμένο τέλος; Της το είπα ποτέ;

Η Μάρθα έχει συγγυρίσει και ρίχνει μια ματιά στην κουζίνα για το παστίσιο. Η Κατερίνα εμφανίζεται στη σκηνή.

Κατερίνα: *(ειρωνικά)* Έφυγε ο γαμπρός της Συμφοράς;

Η Μάρθα αδιαφορεί για το ειρωνικό σχόλιο της Κατερίνας.

Κατερίνα: Πραγματικά, αν έμενε λίγο ακόμη δεν ξέρω κι εγώ τι θα έκανα.

Η Μάρθα συνεχίζει να αδιαφορεί.

Κατερίνα: Πώς τον ξεφορτώθηκες;

Μάρθα: Ξεφορτώθηκα; Εγώ τον προσκάλεσα να έρθει μετά για παστίσιο.

Κατερίνα: Ποιον προσκάλεσες; Τον καρχαρία της γειτονιάς;

Μάρθα: Μπορείς να μου πεις γιατί σου είναι τόσο δύσκολο να φερθείς ευγενικά στον άνθρωπο;

Κατερίνα: Πες μου ότι αστειεύεσαι. Πες μου ότι δεν μιλάς σοβαρά.

Μάρθα: Μιλώ πολύ σοβαρά. Γιατί δεν μπορείς να φερθείς ευγενικά στον άνθρωπο;

Κατερίνα: Όχι αυτό. Πες μου ότι δεν του είπες να έρθει το βράδυ.

Μάρθα: Δεν μπορώ να στο πω αυτό.

Κατερίνα: Γιατί;

Μάρθα: Αφού τον προσκάλεσα.

Κατερίνα: Παρ' τον τηλέφωνο και πες του να μην έρθει.

Μάρθα: Τρελάθηκες; Εδώ ο άνθρωπος θα φέρει τούρτα και κρασί. Δεν υπάρχει περίπτωση να το κάνω αυτό.

Κατερίνα: Παρ' τον τηλέφωνο και πες του ότι δεν αισθάνομαι καλά.

Μάρθα: Όχι.

Κατερίνα: Πες του ότι θα με βγάλουν έξω οι φίλες μου.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Ναι, αυτό σίγουρα θα το πιστέψει.

Κατερίνα: Δεν μ' ενδιαφέρει τι θα πιστέψει ή όχι. Πες του να μην έρθει.

Μάρθα: Ο άνθρωπος θα έρθει ό,τι και να λες.

Κατερίνα: Γιατί νομίζεις ότι θα κάνω κάτι μαζί του;

Μάρθα: Γιατί είναι μια χαρά άνθρωπος.

Κατερίνα: Ποιος μωρέ είναι μια χαρά; Ο άνθρωπος του υποκόσμου;

Μάρθα: Μμ... *(ειρωνικά)* είπε η Μαρία Αντουανέτα.

Κατερίνα: Τουλάχιστον εγώ δεν πίνω τα αίμα του κοσμάκη.

Μάρθα: Ναι, καλά. Ας είχες τα λεφτά του και σου 'λεγα εγώ. Μια χαρά κύριος είναι.

Κατερίνα: Να τον πάρεις εσύ τότε.

Μάρθα: Α μάλιστα. Σ' ευχαριστώ για το ενδιαφέρον.

Κατερίνα: Παρ' τον τώρα τηλέφωνο.

Μάρθα: Να τον πάρω τηλέφωνο; Θες να τον πάρω τηλέφωνο;

Κατερίνα: Ναι, θέλω.

Μάρθα: Τότε θα κάνεις κι εσύ κάτι για μένα.

Κατερίνα: *(με δυσανεξία)* Τι θες να κάνω;

Μάρθα: Ξέρεις πολύ καλά.

Κατερίνα: Όχι, δεν ξέρω. Πες μου τι θες.

Μάρθα: Να πάρεις τηλέφωνο στη δουλειά σου και να πεις ότι αύριο θα πας κανονικά.

Κατερίνα: Δεν υπάρχει περίπτωση.

Μάρθα: Κρίμα.

Κατερίνα: Δεν ξαναπάω σ' αυτό το κωλοχανείο.

Μάρθα: Τότε δυστυχώς κι εγώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω.

Η Κατερίνα εκτός εαυτού επιτίθεται στη Μάρθα.

Κατερίνα: Γιατί το κάνεις αυτό;

Μάρθα: Ποιο πράγμα;

Κατερίνα: Να μη μ' ακούς ποτέ σου.

Μάρθα: Ε μάλλον από κάποια παίρνω παράδειγμα.

Κατερίνα: Παρ' τον τηλέφωνο.

Μάρθα: Τι σ' έπιασε;

Κατερίνα: Παρ' τον τηλέφωνο τώρα.

Μάρθα: Σήκω φύγε αν δε θες. Ο άνθρωπος σου 'φερε ανθοδέσμη, δεν είναι δυνατόν να μη τον κεράσω ένα πιάτο φαγητό. Σταμάτα επιτέλους.

Κατερίνα: Δεν μπορεί να έρθει μετά εδώ.

Μάρθα: Γιατί; *(ειρωνικά)* Έχεις να δεις τηλεόραση;

Κατερίνα: Όχι

Μάρθα: Ο Στέλιος θα έρθει είτε σ' αρέσει είτε όχι. Δεν θα τρελάνω εγώ τον άνθρωπο επειδή θες εσύ να κάνεις την πριμαντόνα.

Κατερίνα: Θα έρθει ο Πέτρος μετά.

Παύση. Η Μάρθα προσπαθεί να καταλάβει πώς πρέπει να αντιδράσει.

Μάρθα: Ποιος;

Κατερίνα: Ο Πέτρος.

Μάρθα: Να κάνει τι;

Κατερίνα: Να μου ευχηθεί για τα γενέθλιά μου.

Μάρθα: Να σου ευχηθεί;

Κατερίνα: Ναι. Και να μας δει.

Μάρθα: Γιατί; Για να σιγουρευτεί πόσο σκατά ζούμε;

Κατερίνα: Όχι.

Μάρθα: Για να γελάσει μαζί σου;

Κατερίνα: Όχι.

Μάρθα: Για να σου τριψει στη μούρη πώς αυτός έγινε πάτερ φαμίλιας κι εσύ μια μαγκούφα γεροντοκόρη;

Κατερίνα: Σταμάτα.

Μάρθα: Για να 'ρθει εδώ να μας κάνει επίδειξη τα λεφτά του;

Κατερίνα: Όχι. Σταμάτα.

Μάρθα: Είσαι ηλίθια; Γιατί τον κάλεσες; Γιατί κάλεσες αυτό το ξιπασμένο αρχίδι;
Γιατί; Γιατί; Γιατί;

Η Μάρθα επιτίθεται στην Κατερίνα και την χτυπάει στο κεφάλι.

Κατερίνα: Σταμάτα. Άφησέ με. Άφησέ με.

Μάρθα: Τίποτα δεν έμαθες ηλίθια;

Κατερίνα: Σταμάτα.

Μάρθα: Την τελευταία φορά που ήρθε μόνο που δεν γέλαγε μαζί μας. Κοιτούσε αφ' υψηλού λες κι ήταν κόμης. Λες κι ήμασταν τα σκατά που πάτησε με το παπούτσι του. Κι εσύ τον κάλεσες εδώ; Για να φάει μαζί μας; Για να σου ευχηθεί τι; Καλά στερνά; Καλό ξεπροβόδιο; Που ήταν όταν έπρεπε να σου σταθεί; Που ήταν όταν έπρεπε να σου βάλει μυαλό σαν μεγαλύτερος αδερφός; Που; Πες μου που;

Κατερίνα: Σταμάτα. Σταμάτα. Δεν φταίει αυτός. Δεν φταίει αυτός.

Η Μάρθα κατευθύνεται προς το σαλόνι και κάθεται στο καθιστικό.

6.

Η Μάρθα πηγαίνει στην κουζίνα και κοιτάζει το παστίτσιο.

Μάρθα: Σκατά κι εσύ. Τι στο διάολο σ' έφτιαξα;

Κλείνει με δύναμη την πόρτα του φούρνου. Η Κατερίνα είναι στο καθιστικό και προσπαθεί να ηρεμήσει.

Μάρθα: Εκεί θα τη βγάλεις;

Η Κατερίνα αδιαφορεί προσπαθώντας να ηρεμήσει.

Μάρθα: Σε ρώτησα κάτι. Εκεί θα τη βγάλεις;

Η Κατερίνα συνεχίζει να αδιαφορεί και βάζει δυο μαξιλάρια στο πρόσωπό της. Η Μάρθα συγγυρίζει και συνειδητοποιεί ότι ξέχασε το τυρί στο μπακάλικο.

Μάρθα: Που είναι το τυρί; Ε που να σε πάρει. Μου το χρέωσες διπλά και δεν μου το 'δωσες;

Η Μάρθα ετοιμάζεται να βγει έξω για να πάρει το τυρί από το μπακάλικο.

Μάρθα: Τώρα θα δεις τι έχει να γίνει. «Το πήρες κύρια Μάρθα. Το 'βαλα στη σακούλα σου» (κάνοντας απομίμηση του μπακάλη). Ποιο έβαλες ρε απατεώνα. Κλέφτη. Κλέφτες όλοι σας. Μη γυρίσεις δυο λεπτά την πλάτη σου, αμέσως να σε κλέψουν.

Η Μάρθα κατευθύνεται προς το σαλόνι.

Μάρθα: Αποφάσισε τι θα κάνεις. Ή θα πάρεις τηλέφωνο στη δουλειά σου ή θα πάρεις τον αδερφό σου να μην πατήσει το πόδι του εδώ μέσα. Μ' ακούς; Μου φτάνει που 'χω να βλέπω τα μούτρα σου. Δεν θέλω να δω και την αφεντιά του.

Η Μάρθα φεύγει από τη σκηνή αναστενάζοντας. Η Κατερίνα ξεκινά να κλαίει στον καναπέ. Όταν συνέρχεται κατευθύνεται προς το τηλέφωνο. Πιάνει το ακουστικό αλλά δεν το σηκώνει. Την προσοχή της κλέβει η φωτογραφία του πατέρα της. Πιάνει τη φωτογραφία στα χέρια της.

Κατερίνα: *(μονολογεί)* Τι έκανα λάθος; Μπορείς να μου πεις τι έκανα λάθος; Αν ήσουν εσύ εδώ... «Όλα θα πάνε καλά Νινάκι» μου έλεγες. Εσύ ήσουν το καταφύγιο μου. Σε σένα έτρεχα όποτε η Χάρυβδη με κατσάδιαζε. Ναι, θυμάσαι *(γελώντας)*; Έτσι τη λέγαμε. Σαν τη ρουφήχτρα που κατάπινε ό,τι έβρισκε μπροστά της. Εσύ όμως ήσουν πάντα εκεί να με υπερασπιστείς. Να μπεις μπροστά. Να με προστατεύσεις. Ο Οδυσσέας μου.

Η Κατερίνα κάθεται στο πάτωμα και κοιτάζει τη φωτογραφία του πατέρα της.

Κατερίνα: *(μονολογεί)* Θυμάσαι που πηγαίναμε για χαρταετό; Όποτε είχε αέρα μ' έπαιρνες και πηγαίναμε στην παραλία. «Πιο ψηλά Νινάκι» μου έλεγες. «Πιο ψηλά». Κι εγώ σκεφτόμουν ότι δεν μπορώ, δεν μπορώ πιο ψηλά. Αλλά εσύ επέμενες. Επέμενες περισσότερο. «Πιο ψηλά Νινάκι, πιο ψηλά. Μπορείς. Μπορείς Νινάκι». Κι εγώ πετούσα. Πετούσα πιο ψηλά απ' τον χαρταετό. Ήμουν εκεί ψηλά και σε 'βλεπα να μου λες «Πιο ψηλά Νινάκι, πιο ψηλά. Μπορείς. Μπορείς Νινάκι» κι αισθανόμουν την καρδιά μου να γεμίζει απ' την αγάπη σου. Συνεχώς να γεμίζει. Μια τεράστια καρδιά, έτοιμη να σπάσει από αγάπη. Απ' την αγάπη σου. Απ' την αγάπη μου. Μου λείπεις μπαμπά. Μου λείπεις.

Η Κατερίνα προσπαθεί να συνέλθει απ' τη συγκίνηση.

Κατερίνα: *(μονολογεί)* Δεν τη βρήκα αυτή την αγάπη. Και τη μόνη φορά που νόμιζα ότι τη βρήκα... που ήμουν σίγουρη ότι την βρήκα... έκανα λάθος. Μου πουλούσε έρωτα κι αγάπες κι όμορφα λόγια. Αλλά εγώ ήμουν πραγματικά ερωτευμένη μαζί του και νόμιζα πως ήταν αυτός. Αυτός θα πήγαινε ψηλά τον χαρταετό μου. Ψηλά, πολύ ψηλά. Ψηλότερα κι από σένα. Αυτό δε θα 'θελες κι εσύ μπαμπά;

Η Κατερίνα συγκινείται και πάλι.

Κατερίνα: *(μονολογεί)* Και πήγαιναν όλο μια χαρά. Είχαμε νοικιάσει το σπίτι μας, δουλεύαμε κι οι δύο, μη φανταστείς τίποτα σπουδαίο, δουλειές του ποδαριού, αλλά και πάλι, σιεφτόμασταν να κάνουμε οικογένεια. Ακόμη κι η Χάρυβδη ήταν ευτυχισμένη. Το διανοείσαι *(γελώντας)*; Μπορείς να φανταστείς τη Χάρυβδη χαρούμενη; Κι όμως ήταν. «*Αυτός είναι*», «*Προχώρα και τελείωνε*» μου 'λεγε. Κι έμενα δεν με πείραζε. Γιατί κι εγώ το πίστευα.

Η Κατερίνα αφήνει τη φωτογραφία του πατέρα της στη σερβάντα και αλλάζει διάθεση.

Κατερίνα: *(μονολογεί)* Και ξεκινήσαμε να μαζεύουμε λεφτά για τον γάμο μας. Και δουλεύαμε κι οι δύο κι ήμασταν κι οι δύο με πλατιά χαμόγελα στα πρόσωπα. Και του 'λεγα «*Άρη μου, είναι αρκετά τώρα*» κι εκείνος έλεγε «*Εγώ για τη γυναίκα μου θα κάνω τον ακριβότερο γάμο σ' όλη την Αθήνα*». Κι εγώ ήμουν τόσο ευτυχισμένη. Ο χαρταετός μου πετούσε τόσο ψηλά.

Η Κατερίνα κατευθύνεται προς την κουζίνα και πιάνει στα χέρια της μια πιατέλα.

Κατερίνα: *(μονολογεί)* Κουβέντα φυσικά για παιδιά. «*Πρώτα θα σε παντρευτώ και μετά θα κάνουμε όσα κουτσούβελα θες. Θα γεμίσουμε το σπίτι ένα τσούρμο. Αγόρια, κορίτσια. Όμορφα όλα σαν κι εμένα*». Σαν κι εμένα. Σαν κι εμένα. Ο μπάσταρδος.

Η Κατερίνα σπάει την πιατέλα στο πάτωμα. Πέφτει στα γόνατα και κλαίει. Όταν συνέρχεται ξεκινάει να μαζεύει τα κομμάτια.

Κατερίνα: Όσο τα δεξ εσύ, τα δα κι εγώ. Μετά από δυο χρόνια ξάφρισε όλα τα λεφτά απ' την τράπεζα κι εξαφανίστηκε. Ο μεγάλος μου έρωτας. Ο σπουδαίος αυτός άντρας Καθίγια. Καθίγια όλοι τους.

Η Κατερίνα συνεχίζει να μαζεύει τα κομμάτια της πιατέλας. Το κουδούνι χτυπάει.

Κατερίνα: Ξέχασε να πάρει κλειδιά η Χάρυβδη; Τι θέλει και χτυπάει; Γιατί δεν ρουφάει απλώς την πόρτα *(γελώντας)*;

Η Κατερίνα κατευθύνεται προς την εξώπορτα για να ανοίξει. Εκτός σκηνης ακούγεται η Κατερίνα να υποδέχεται τον Πέτρο.

Κατερίνα: Πέτρο μου. Πετράκο μου.

Πέτρος: Νινάκι. Αδελφούλα.

Κατερίνα: Έλα πέρασε.

Πέτρος: Τι κάνεις Νίνα μου;

Η Κατερίνα και ο Πέτρος εισέρχονται στη σκηνή.

Κατερίνα: Μεγαλώνω αδελφούλη.

Πέτρος: Αποκλείεται. Εσύ μόνο μικραίνεις.

Κατερίνα: Ναι, στο μυαλό σίγουρα.

Πέτρος: Μα τι είναι αυτά που λες; Εγώ λέω ότι βλέπω. Με το ζόρι τριαντάρα.

Κατερίνα: Άρχισες τις μαλαγανιές σου;

Πέτρος: Πες μου για τις κατακτήσεις σου. Είμαι όλος αυτιά.

Κατερίνα: Α, καλά εσύ ήρθες ορεξάτος.

Πέτρος: Ορεξάτος για πιπεράτες ιστορίες.

Κατερίνα: Ναι, πρόσεξε μην καείς.

Πέτρος: Έλα τώρα. Δεν μπορεί μια σεξουαλική γυναίκα σαν κι εσένα να 'χει
κατεβάσει κουρτίνες;

Η Κατερίνα τον βλέπει σκεπτικά.

Κατερίνα: Ρε μαλακισμένο, η Χάρυβδη σ' έχει βάλει απάνω;

Πέτρος: (γελώντας) Ούτε καν, που λέει κι ο γιος μου. Ακόμη και για τον μεγαλύτερο
καημό της δεν θα τολμούσε να μου μιλήσει.

Η Κατερίνα ξαφνιάζεται από την απάντηση του Πέτρου.

Κατερίνα: Ναι... Εγώ είμαι αυτός;

Πέτρος: Ποιο πράγμα Νινάκι;

Κατερίνα: Ο μεγαλύτερος καημός της; Εγώ είμαι αυτός;

Πέτρος: Μα τι σ' έπιασε Νίνα;

Παύση

Κατερίνα: *(αναλογιζόμενη ότι της είχε πει η Μάρθα)* Πόσο δίκιο είχε.

Πέτρος: Ποιος Νίνα; Δεν καταλαβαίνω τι λες; Πολύ κρυπτικά μιλάτε εδώ στα Πατήσια.

Κατερίνα: Ναι, βέβαια. Εδώ μιλάμε άλλη γλώσσα.

Πέτρος: Και ποια είναι αυτή;

Κατερίνα: Έλα ντε. Αν ήξερα ίσως... Ίσως.

Πέτρος: Μα δεν είναι θέμα γλώσσας Νίνα. Είναι θέμα συμπεριφοράς.

Κατερίνα: Συμπεριφοράς; Μάλιστα. Έχω δηλαδή κάποιο θέμα ανατροφής;

Πέτρος: Συμπεριφοράς απέναντι στη ζωή. Όπως της συμπεριφερθείς, έτσι θα σου συμπεριφερθεί.

Κατερίνα: Μάλιστα. Βλέπω τη μπουρδολογία σου την κουβαλάς πάντα μαζί σου.

Πέτρος: Ε καλά τώρα. Η ευκολότερη επίθεση είναι να προσβάλεις τον άλλον.

Κατερίνα: Κάτι που εσύ φαντάζομαι δεν έκανες.

Πέτρος: Αχ πόσο μου έλειψε Νινάκι. Πόσο μου έλειψαν οι λεκτικές μας αψιμαχίες.

Κατερίνα: Ναι, βέβαια. Κι εμένα. Πολύ.

Ακούγονται κλειδιά στην πόρτα.

Πέτρος: Μη μου πεις; Η Χάρυβδη; Και γιατί ανοίγει με κλειδιά; Γιατί δεν την ρουφάει απλώς *(γελώντας)*;

7.

Στη σκηνή μπαίνει η Μάρθα κρατώντας μια σακούλα με το τυρί. Μονολογεί, ενώ δεν έχει ακόμη δει τον Πέτρο.

Μάρθα: Άκου κει μου το 'δωσε. Πότε μου το 'δωσε; Όλοι να σε κλέψουν. Να σε κοροϊδέψουν. Να φάνε από σένα. Να μην αφήσουν τίποτα. Άλλα δεν θα τους περάσει. Σε κανέναν τους. Τέρμα. Ό,τι φάγανε, φάγανε.

Η Μάρθα συνειδητοποιεί την παρουσία του Πέτρου και επιδεικτικά αποφεύγει να του μιλήσει.

Πέτρος: Τι συνέβη; Ποιος σε πειραξε πάλι; Ποιος σου 'κανε τόσο μεγάλο κακό;

Η Μάρθα αδιαφορεί για τα λόγια του Πέτρου.

Πέτρος: Α κατάλαβα. Έτσι θα το πάμε τώρα;

Μάρθα: *(ειρωνικά στην Κατερίνα)* Βλέπω έχεις προσκεκλημένους;

Κατερίνα: *(ειρωνικά)* Ναι, είπα να μαζευτούμε όλοι μαζί να χαλαρώσουμε.

Μάρθα: Σου είπα να μην έρθει.

Κατερίνα: Δυστυχώς δεν τα 'χουμε στη ζωή όπως τα θέλουμε.

Μάρθα: Αυτό ξαναπέστο.

Παύση. Η Μάρθα κοιτάζει το παστίσιο. Η Κατερίνα προσπαθεί να ελαφρύνει το κλίμα.

Κατερίνα: Τι κάνουν τα παιδιά Πέτρο; Τώρα θα έχουν γίνει ολόκληρα αντράκια.

Πέτρος: Ναι, ο μεγάλος κώλυμα με τα βιντεοπαιχνίδια. Θα το σπουδάσει λέει και θα γίνει προγραμματιστής παιχνιδιών. Ο μικρός πάλι. Πάθος με την ιστορία. Αυτή την Μικρασιατική Εκστρατεία, τι να πω; Ακόμη και στον ύπνο του τη βλέπει. Αν δεν έχανε μου λέει ο Βενιζέλος τις εκλογές του '20, όχι μόνο θα 'χαμε κρατήσει τη Σμύρνη αλλά θα 'χαμε πάρει και την Κωνσταντινούπολη.

Κατερίνα: Τουρκοφάγος ο μικρός.

Μάρθα: *(ειρωνικά)* Το μήλο κάτω απ' την μηλιά θα πέσει.

Πέτρος: *(αγριεμένα)* Το ίδιο λέω κι εγώ.

Μάρθα: Εγώ δεν σ' έμαθα να πατάς επί πτωμάτων.

Πέτρος: Ναι, εσένα σου αρέσει να το παίζεις θύμα. Αλλά τελικά όλοι γύρω σου γίνονται τα θύματά σου.

Μάρθα: Δεν υποχρέωσα κανέναν να μείνει κοντά μου.

Πέτρος: Δεν το βλέπω έτσι.

Μάρθα: Μπα, μπορείς να δεις κάτι άλλο πέρα απ' τον εαυτό σου;

Πέτρος: *(κοιτάζοντας την Κατερίνα)* Μπορώ να δω ένα θύμα μπροστά μου.

Κατερίνα: Όπα, όπα, όπα. Τάιμ άουτ. Παρακαλώ. Λιγη ηρεμία. Όλοι ένα βήμα πίσω.

Μάρθα: Καταλαβαίνεις τώρα τι μεγάλη ιδέα έχει ο αδερφούλης σου για σένα;

Πέτρος: *(απευθυνόμενος στη Μάρθα)* Τι ιδέα έχω για σένα να δεις.

Κατερίνα: Παρακαλώ. Ένα βήμα πίσω.

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Επειδή δεν σκότωσες καμιά κατοστή Τούρκους για να πάρεις την Πόλη, είσαι άχρηστη και θύμα μου.

Κατερίνα: Καλά τώρα κι εσύ. Κάνεις την αθώα; Μη δεις αλλοδαπό. Τουρκόγυφτο τον ανεβάζεις, Τουρκόσπορο τον κατεβάζεις.

Πέτρος: Δεν πρόκειται να παραδεχτεί ποτέ τα κριματά της.

Μάρθα: Σε κάλεσα σπίτι μου;

Πέτρος: Σιγά την έπαυλη.

Μάρθα: Ό,τι κι αν είναι. Γιατί ήρθες σήμερα εδώ;

Πέτρος: Με κάλεσε η αδερφή μου.

Μάρθα: Ποσώς μ' ενδιαφέρει. Εγώ δεν σε θέλω εδώ μέσα.

Πέτρος: Με θέλει εκείνη.

Κατερίνα: *(εκτός εαυτού)* Σταματήστε. Σταματήστε κι οι δυο σας.

Παύση.

Κατερίνα: Γιατί το κάνετε αυτό; Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου και θέλω να συμπεριφέρεστε κόσμια. Δεν θέλω δράματα. Δεν θέλω υπερβολές. Θέλω ησυχία, τάξη κι ασφάλεια.

Πέτρος: Αδελφούλα, πολύ απ' τα δεξιά μας βγαίνεις.

Μάρθα: Πφ... Μίλησε ο αριστερός.

Πέτρος: Άλλο τα πιστεύω μου, άλλο τα λεφτά μου.

Μάρθα: Τα λεφτά σου; Τα λεφτά σου; Από πότε έγιναν τα λεφτά σου;

Πέτρος: Τι λες; Δεν καταλαβαίνω.

Κατερίνα: Καλά ε, δεν παίζετε με τίποτα. *(απευθυνόμενη στον Πέτρο)* Δεν είπες παιδάκι μου ότι ήρθες για τα γενέθλιά μου; Τι σοουλίκια είναι αυτά;

Πέτρος: Εκείνη με τσιγκλάει.

Κατερίνα: *(απευθυνόμενη στην Μάρθα)* Κι εσύ; Σου είναι τόσο δύσκολο να μιλήσεις φυσιολογικά μαζί του; Ο γιος σου είναι. Εσύ τον γέννησες. Εσύ τον μεγάλωσες.

Μάρθα: Όχι για να γίνει αυτός.

Πέτρος: Τι έγινε δηλαδή; Την οικογένειά μου την έχω. Τα παιδιά μου τα έχω. Τι άλλο να θέλω;

Η Μάρθα κοιτάζει την Κατερίνα και της κουνάει το κεφάλι αποδοκιμαστικά επειδή τον κάλεσε στο σπίτι.

Πέτρος: Γιατί κάνεις έτσι;

Μάρθα: Επειδή εισ' αγάριστος.

Πέτρος: Εγώ ειμ' αχάριστος; Και δεν εισ' εσύ, που έτρεξα σ' ό,τι μου ζητήσατε;

Μάρθα: Εσύ;

Πέτρος: Και λεφτά να σας δώσω.

Μάρθα: Λεφτά; Εσύ;

Πέτρος: Και δουλειά στην Κατερίνα να βρω. Και φίλους μου να της γνωρίσω.

Μάρθα: Τι λέει Κατερίνα; Πότε έγιναν όλα αυτά;

Κατερίνα: Δεν προχώρησε τίποτα.

Μάρθα: Σωστά. Γιατί να προχωρήσει;

Πέτρος: Εσύ πότε ήρθες τελευταία φορά να δεις τα εγγόνια σου;

Μάρθα: (αμήχανα) Ε;

Πέτρος: Στα βαφτίσια τους;

Η Μάρθα δεν μιλάει.

Πέτρος: Έχουν περάσει τόσα χρόνια. Σ' αρέσει που γίνεται αυτό;

Μάρθα: Όχι. Δεν μ' αρέσει καθόλου.

Πέτρος: Τότε;

Μάρθα: Εσύ 'σαι η αιτία.

Πέτρος: Μάλιστα. Πάλι εγώ φταίω για όλα.

Μάρθα: Πάλι τον ανήξερο κάνει.

Πέτρος: Εσύ σταμάτησες να μου μιλάς.

Μάρθα: Απ' ότι φαίνεται είχα τους λόγους μου.

Η Κατερίνα παρεμβαίνει.

Κατερίνα: Ωραία. Μπορούμε αυτούς τους λόγους να τους αφήσουμε πίσω μας;

Πέτρος: Δεν τους είχα ποτέ μπροστά μου.

Κατερίνα: Ναι. Μπορείς όμως να βοηθήσεις λίγο την κατάσταση και να μην ρίχνεις λάδι στη φωτιά;

Μάρθα: Μα ζητάς κι εσύ τ' ακατόρθωτο.

Κατερίνα: Κι εσύ; Σου είναι τόσο δύσκολο να μου κάνεις το χατίρι; Έστω για τα γενέθλιά μου;

Μάρθα: Ναι, λες και θα 'ναι το μόνο χατίρι που σου 'χω κάνει. *(φαίνεται να θυμάται το παστίτσιο)* Αμάν. Το 'καψα.

Η Μάρθα τρέχει να δει το παστίτσιο.

Πέτρος: Λοιπόν αδερφούλα; Ποιος είναι ο τυχερός;

Κατερίνα: Με δουλεύεις;

Πέτρος: Δεν μπορεί. Απέρριψες τόσους γνωστούς μου. Κάποιος πρέπει να 'ναι στα σκαριά.

Κατερίνα: Να μου τον γνωρίσεις και μένα.

Πέτρος: Εκεί στη δουλειά είναι;

Κατερίνα: Μας τέλειωσε η δουλειά. Πάμε γι' άλλα.

Η Μάρθα επιστρέφει προς το μέρος τους.

Μάρθα: Αν τέλειωσε για σένα η δουλειά, τότε τέλειωσε και για μένα η δουλειά.

Πέτρος: *(απευθυνόμενος στην Μάρθα)* Ό,τι και να λες, πεθαίνεις να βασανίζεσαι.

Μάρθα: Να την πάρεις εσύ σπίτι σου. Με τους πολλούς γνωστούς και την τεράστια αγάπη. Παρ' την. Γιατί δεν την παίρνεις;

Πέτρος: Όποτε θέλει. Τα λεφτά δεν είναι το πρόβλημα.

Μάρθα: Α έτσι ε; Δεν είναι πρόβλημα;

Κατερίνα: Συγγνώμη. Είμαι κι εγώ εδώ αν δεν σας χαλάω τα σχέδια.

Πέτρος: Της έχω γνωρίσει ήδη τρεις φίλους μου.

Κατερίνα: Τον τυφλό, τον χοντρό και τον ανάποδο.

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Μάλλον κάποιος άλλος ειν' ανάποδος.

Πέτρος: Νινάκι ρίξε λίγο νερό στο κρασί σου.

Κατερίνα: Να το. Το 'ξερα. Έχεις έρθει με φουλ σενάριο φίλε. Όλη αυτό το παραμύθι ότι τσακώνεστε και καλά ήταν για τα μάτια μου μόνο. Είστε συνεννοημένοι.

Μάρθα: Εγώ με το τέρας;

Πέτρος: Εγώ με τη Χάρυβδη;

Μάρθα: Μη με λες έτσι.

Πέτρος: Γιατί; Ψέματα είναι; Χάρυβδη.

Μάρθα: Τέρας

Πέτρος: Χάρυβδη

Μάρθα: Τέρας

Πέτρος: Χάρυβδη

Η Μάρθα αρπάζει ένα μαξιλάρι και το πετάει στον Πέτρο.

Πέτρος: Τι; Τι έκανες; Τόλμησες; Τώρα θα δεις.

Μάρθα: Όχι. Φύγε. Φύγε από δω.

Ο Πέτρος κωνηγάει την Μάρθα στη σκηνή. Η Κατερίνα φαίνεται αρχικά να διασκεδάζει μαζί τους.

Πέτρος: Έλα δω

Μάρθα: Φύγε τέρας.

Πέτρος: Που θα πας; Θα σε πιάσω.

Μάρθα: Φύγε. Φύγε.

Πέτρος: Έλα δω

Μάρθα: Όχι. Όχι.

Πέτρος: Θα σε πιάσω.

Μάρθα: Δεν νομίζω.

Πέτρος: Έλα δω

Μάρθα: Φύγε.

Η Κατερίνα απομακρύνεται μελαγχολική στην άκρη της σκηνής. Η Μάρθα και ο Πέτρος συνεχίζουν να κνηγούνται στη σκηνή.

8.

Η Κατερίνα συνεχίζει να βρίσκειται στην άκρη της σκηνής ενώ η Μάρθα και ο Πέτρος συνεχίζουν να κνησιούνται.

Πέτρος: Θα σε πιάσω.

Μάρθα: Δεν νομίζω.

Πέτρος: Έλα δω

Μάρθα: Φύγε.

Η Κατερίνα τους κοιτάζει για ώρα και μετά απομακρύνεται θυμωμένη. Κλείνει δυνατά την πόρτα πίσω της.

Πέτρος: Τι έγινε; Τι έπαθε;

Η Μάρθα πλησιάζει τον Πέτρο.

Πέτρος: Τι είναι;

Μάρθα: Εσύ θα μου πεις.

Πέτρος: Τι εννοείς;

Μάρθα: Τι σκατά κάνεις εδώ μέσα;

Πέτρος: Τι πράγμα;

Μάρθα: Άσε τώρα τα παραμύθια. Οι δυο μας είμαστε.

Πέτρος: Και λοιπόν;

Μάρθα: Α έτσι θα το παίζεις;

Πέτρος: Δεν σε καταλαβαίνω.

Μάρθα: Εγώ πάλι σε καταλαβαίνω μια χαρά.

Πέτρος: Δεν μπορώ να έρθω να δω τη μητέρα μου και την αδερφή μου;

Μάρθα: Γιατί; Για να τις ξαφρίσεις πάλι;

Πέτρος: Τι πράγμα;

Μάρθα: Απ' αυτό πέθανε ο πατέρας σου. Απ' τον καημό του για την αχαριστία σου.
Για τη μοναχοφαγιά σου.

Πέτρος: Δεν καταλαβαίνω τι λες. Εγώ δεν έκλεψα κανέναν. Κι ο πατέρας μου δεν πέθανε απ' αυτό. Από κάποιον άλλον πέθανε.

Μάρθα: Από ποιον;

Πέτρος: Γιατί θες να χαλάσουμε πάλι τις καρδιές μας;

Μάρθα: Επειδή δεν ξέρεις τι λες.

Πέτρος: Ή μήπως επειδή δε θες ν' ακούσει η Κατερίνα τι λέω.

Μάρθα: Βγάλ' το απ' το μυαλό σου.

Πέτρος: Δε βγαίνει έτσι εύκολα.

Μάρθα: Σταμάτα

Πέτρος: Αυτό δεν έπαθε κι ο γέρος; Δεν μπόρεσε να το βγάλει απ' το μυαλό του και τα τινάζει.

Η Μάρθα επιτίθεται στον Πέτρο και τον χτυπάει στο πρόσωπο.

Πέτρος: Αυτό ήξερες να κάνεις και τότε.

Μάρθα: Σιάσε

Η Μάρθα τον χτυπάει ξανά στο πρόσωπο.

Πέτρος: Χτύπα.

Μάρθα: Σιάσε

Η Μάρθα τον χτυπάει ξανά στο πρόσωπο.

Πέτρος: Χτύπα.

Μάρθα: Σιάσε. Σιάσε, σιάσε, σιάσε.

Η Μάρθα κλαίγοντας απομακρύνεται από τον Πέτρο.

Πέτρος: Μόνο αυτό ήξερες να κάνεις. Να με χτυπάς. Να κάνεις τον νταή. Να τρομοκρατείς τον γιο σου μη τυχόν και πει κάτι στον άντρα σου.

Μάρθα: Όχι, όχι.

Πέτρος: Με χτυπούσες κάθε μέρα για να μην του πω τίποτα.

Μάρθα: *(ψιθυρίζοντας)* Όχι, όχι.

Πέτρος: Νόμιζες πως έτσι θα κρατούσες το μυστικό σου ασφαλές.

Μάρθα: *(ψιθυρίζοντας)* Όχι

Πέτρος: Και το κράτησες. Τα κατάφερες.

Μάρθα: *(ψιθυρίζοντας)* Όχι

Πέτρος: Αλλά ήταν το πάθος σου τόσο μεγάλο, που δεν κρατιόσουν.

Μάρθα: *(ψιθυρίζοντας)* Όχι

Πέτρος: Και δεν ήταν για τον αδερφό του. Χέστηκες γι' αυτόν. Τον χρησιμοποιούσες μόνο για να φτάσεις τον πραγματικό σου στόχο.

Μάρθα: *(ψιθυρίζοντας)* Όχι

Ο Πέτρος κατευθύνεται προς την Μάρθα και την αρπάζει απ' τα χέρια.

Πέτρος: Παραδέξου το λοιπόν. Τον πατέρα μου ήθελες μόνο να ξεκάνεις.

Μάρθα: Άφησέ με.

Πέτρος: Ήταν το μόνο καλό πράγμα στη ζωή σου, κι έπρεπε να ξεριζωθεί κι αυτό.

Μάρθα: Σταμάτα

Πέτρος: Πες την αλήθεια.

Μάρθα: Σταμάτα

Πέτρος: Καβαλούσες τον αδερφό του, επειδή ήθελες να τον σκάσεις.

Μάρθα: Σταμάτα

Πέτρος: Πες το. Πες το.

Μάρθα: Σκάσε. Σκάσε που να σε πάρει. Σκάσε.

Η Μάρθα επιτίθεται στον Πέτρο και προσπαθεί να τον χτυπήσει στο πρόσωπο. Έρχονται στα χέρια. Εκείνος αντιδρά βίαια και την πιάνει από το λαιμό. Την κατευθύνει προς το σαλόνι. Προσπαθεί να την πνίξει.

Πέτρος: Σ' αρέσει έτσι; Σ' αρέσει να μην μπορείς να πάρεις ανάσα; Σ' αρέσει που στο κάνει ο γιος σου; Βλέπεις τώρα τι πέρασε ο πατέρας μου; Το βλέπεις; Βλέπεις τη ζωή σου να φεύγει τόσο εύκολα. Ανήμπορη να κάνεις οτιδήποτε. Ανήμπορη γιατί αυτός που σε πνίγει είναι αυτός που αγαπάς περισσότερο. Το βλέπεις; Το βλέπεις; Απάντησέ μου. Το βλέπεις;

Ο Πέτρος αφήνει τη Μάρθα και κατευθύνεται προς την κουζίνα. Η Μάρθα προσπαθεί να βρει πάλι τις ανάσες της.

Μάρθα: *(με δυσκολία να μιλήσει)* Φύγε από δω. Φύγε απ' το σπίτι μου.

Πέτρος: Αφού τα πω στην αδερφή μου, θα φύγω.

Μάρθα: Τι θες;

Πέτρος: Έτσι μπράβο. Σε θέλω ανοιχτή σε διαπραγματεύσεις.

Μάρθα: Είσαι τρελός.

Πέτρος: Θες να φωνάξουμε την Κατερίνα.

Μάρθα: Όχι, σταμάτα.

Πέτρος: Ωραία. Θέλω να μ' αφήνεις να βλέπω την αδερφή μου.

Μάρθα: Δεν την κρατάω.

Πέτρος: Εδώ μέσα.

Μάρθα: Εδώ; Θες να 'ρθεις κι εσύ εδώ;

Πέτρος: Μην ανησυχείς. Δεν έχω καμία ανάγκη.

Μάρθα: Πώς να 'χεις; Αφού μας έφαγες τα λεφτά.

Πέτρος: Πάλι τα ίδια;

Μάρθα: Μας έφαγες και τα λεφτά και τα κέρδη.

Πέτρος: Κέρδη; Ποια κέρδη; Μακάρι να 'χα κερδίσει να σου 'δινά.

Μάρθα: Όχι σε μένα τα ψέματα σου. Μπορεί ο πατέρας σου να πιστεue ό,τι μαλακία του 'λεγες, εγώ όχι. Δεν βρέθηκε ακόμη ο άνθρωπος που θα με γελάσει. Και σίγουρα όχι ο γιος μου.

Πέτρος: Γιατί; Κρατάς τα σιγήπτρα της εξυπνάδας;

Μάρθα: Ας' τα αυτά. Ξέρω πως σιέφτεσαι. Εγώ σε μεγάλωσα. Τότε όσοι μπαίνανε στο χρηματιστήριο βγαίνανε με διαμέρισμα.

Πέτρος: Καλά ναι.

Μάρθα: Έτσι δεν αγόρασες κι εσύ το δικό σου; Και δεν ήταν στα Πατήσια. Μας άρπαξες πρώτα τα λεφτά και μετά άφησες πίσω τα κορόιδα να πέφτουν μούρη με μούρη μ' όλους τους Πακιστανούς και τους Αφγανούς των Αθηνών. Να προχωράνε στην Αχαρνών και να κάνουν τον σταυρό τους, μην τύχει και κανένας απ' αυτούς τους άπλυτους, τους επιτεθεί και τους σκοτώσει.

Πέτρος: Τι αστείρευτη πηγή ανθρωπιάς.

Μάρθα: Το ξέρεις ότι με τον πατέρα σου μας είχαν επιτεθεί και κλέψει τρεις φορές; Αλλά βέβαια, που να το ξέρεις; Γιατί να ενδιαφερθείς; Μια χαρά βολεύτεηκες στη Βάρκιζα.

Πέτρος: Το σπίτι τ' αγοράσαμε με τα λεφτά της Λίας.

Μάρθα: Είχε λεφτά η Αγγλαΐα απ' το Περιστέρι για να πάρει οροφοδιαμέρισμα στη Βάρκιζα; Σε ποιον τα πουλάς αυτά; Κι αν είχε, γιατί δεν το 'χε πάρει τόσο καιρό; Περίμενε να πάρει εσένα να κάνει την τύχη της;

Πέτρος: Μια χαρά τύχη της έφερα. Και την οικογένειά της έχει και τα...

Μάρθα: ...παιδιά της έχει. Ναι, ξέρω, ξέρω. Αυτό όμως που δεν έχει, ούτε αυτή, ούτε συ, είναι μπέσα. Γιατί μαζί είχατε έρθει τότε και του πιπιλίσατε το μυαλό να σας δώσει τα λεφτά. Του 'λεγα, τον χιλιοπαρακαλούσα, μην τους ακούς, μην τους δώσεις τίποτα, γιατί ήξερα τι ήσουν. Πώς να μην ήξερα; Μάνα σου ήμουν.

Πέτρος: Δεν καταλαβαίνω που το πας.

Μάρθα: «Θα μας βοηθήσει το παιδί Μάρθα», μου 'λεγε. «Κι αν δεν τα καταφέρει δεν πειράζει. Πες πως είναι το γαμήλιο δώρο μας. Αν όμως τα καταφέρει. Εκεί να δεις». Ο πατέρας σου περίμενε ότι θα μας έπαιρνες από 'δω.

Πέτρος: Ο πατέρας μου ή εσύ;

Μάρθα: Νόμιζε ότι θ' αγαπούσες και θα βοηθούσες την αδερφή σου.

Πέτρος: Έκανα ότι μπορούσα. Εσύ γιατί δεν ερχόσουν στο σπίτι μου;

Μάρθα: Μήπως επειδή τη μόνη φορά που ήρθαμε, η γυναίκα σου μας κοιτάζε με μισό μάτι.

Πέτρος: Ναι, πρώτη φορά στα χρονικά νύφη και πεθερικά δεν θα τα 'βρισκαν.

Μάρθα: Νομίζεις ότι θα ριξω σ' εκείνη; Νομίζεις ότι θα σε βγάλω λάδι επειδή εισ' ο γιος μου; Εμένα η πεθερά μου ήταν μια μέγαιρα, δεν της έπαιρνες κουβέντα, αλλά ήμουν πάντα δίπλα της.

Πέτρος: Ναι, κάποια μου θυμίζει.

Μάρθα: Όποτε τολμούσα να πω κουβέντα γι' αυτήν στον πατέρα σου, έπεφτε το χαστούκι σύννεφο.

Πέτρος: Καλά λες. Έπρεπε να σαπακιάσω τη γυναίκα μου επειδή ήρθατε σπίτι και δεν σας έστρωσε το κόκκινο χαλί.

Μάρθα: Έπρεπε να τη βάλεις στη θέση της. Εσύ φταις.

Πέτρος: Ναι καλά.

Μάρθα: Σε 'κανε ό,τι ήθελε. Πήρες ή δεν πήρες στους γονείς της καινούργιο διαμέρισμα;

Πέτρος: Δημόσιοι υπάλληλοι ήταν οι άνθρωποι. Με τα εφάπαξ τους τα πήραν.

Μάρθα: Γιατί που δούλευαν; Στην Τράπεζα της Ελλάδος; Σκουπιδιάρηδες ήταν στον Δήμο Περιστερίου.

Πέτρος: Γιατί μου τα λες όλα αυτά; Τι θες;

Μάρθα: Θέλω να καταλάβεις γιατί δεν έρχομαι να δω τα εγγόνια μου.

Πέτρος: Όχι. Θες να σου δώσω συγχωροχάρτι που με ξέγραψες απ' τη ζωή σου.

Μάρθα: Α θα βγεις κι από πάνω; Θέλω να δεις την αλήθεια.

Πέτρος: Θες να με δεις στα γόνατα.

Μάρθα: Επιτέλους πια. Παραδέξου το. Δεν μας αγάπησες ποτέ σου. Ο πατέρας σου...

Πέτρος: *(αγριεμένος)* Σταμάτα. Σταμάτα. Δεν έχεις δικαίωμα να τον πιάνεις στο στόμα σου. Δεν μπορείς να τα λες αυτά. Δεν μπορείς να μιλάς έτσι στα παιδιά σου. *(συγκινημένος)* Ο πατέρας μου. Το ξέρω ότι τον μισούσες. Το ξέρω ότι σου γύριζαν τ' άντερα όποτε σε φιλούσε. Το 'βλεπα. Αλλά εμένα ήταν ο πατέρας μου. Νομίζεις δε μου λείπει; Νομίζεις δε θέλω να ακούσω πάλι τη φωνή του; Νομίζεις δε θέλω να γυρίσω τον χρόνο πίσω; Να τα κάνω όλα σωστά; Να τον βλέπω να γελάει; Να μην είναι στενοχωρημένος. Να έρθω να τον πάρω βόλτα με τ' αυτοκίνητο και να φύγουμε, χωρίς να μας ενδιαφέρει που θα πάμε, ποιους θα

συναντήσουμε, τι θα πούμε. Να του πάρω παγωτό και να καθίσουμε σ' ένα παγκάκι. Ξεχασμένο. Άβολο. Σπασμένο. Και να χαζεύουμε τον ορίζοντα. Εκεί π' ουρανός και θάλασσα γίνονται ένα. Εκεί που δεν διακρίνεις τίποτα. Εκεί που σβήνουν όλα. Αυτός κι εγώ. Εγώ κι αυτός.

Μεγάλη παύση.

Μάρθα: Ο πατέρας σου με πήρε με το ζόρι απ' τον αδερφό του. Ήταν πενηντάρης όταν παντρευτήκαμε. Δεν τον κοιτάζε καμία. Ο Νίκος έκανε πίσω επειδή τον απείλησε ότι θα με σκοτώσει. Όποτε μ' άγγιζε ο πατέρας σου ήθελα να του ξεριζώσω τα μάτια. Δεν το 'κανα. Ο Νίκος έφυγε, πριν τον γάμο μας, πήγε στη Γερμανία. Γύρισε όταν εσείς είχατε μεγαλώσει. Ήταν ο μόνος άντρας π' αγάπησα στη ζωή μου. Δεν ήθελα να τον αφήσω πάλι να φύγει. Δε γινόταν όμως. Είχε κάνει οικογένεια στη Γερμανία. Ο πατέρας σου δεν πέθανε από κάτι που δεν ήξερε. Πέθανε επειδή είδε ότι η αγάπη μας δεν έσβησε ποτέ.

Μεγάλη παύση.

Μάρθα: Βοήθησέ με να παντρέψουμε την αδερφή σου. Δεν αντέχω άλλο. Έχω κουραστεί πολύ.

Πέτρος: Θα τη παντρέψουμε. Μη φοβάσαι.

Μάρθα: Μια κουβέντα είναι.

Πέτρος: Θα το δεις.

Μάρθα: Καλά.

Πέτρος: Θα της πάρω ένα διαμέρισμα δικό της. Να είναι άνετη.

Μάρθα: Μάλιστα.

Πέτρος: Τι δεν με πιστεύεις;

Μάρθα: Σε πιστεύω. Σε πιστεύω. Θα το κάνεις πραγματικά;

Πέτρος: Έχω μια πολύ καλή δουλειά στα σκαριά. Αν πάει καλά θα της πάρω κι άλλα.
Ρούχα, ρολόγια, αυτοκίνητο. Και μερικά λεφτά στην άκρη.

Μάρθα: Μακάρι. Ειν' ωραία ολ' αυτά.

Πέτρος: Θα το δεις.

Μάρθα: Είδες; Δεν γκρίνιαζα καθόλου.

Πέτρος: Ναι, πράγματι.

Χτυπάει το κουδούνι.

Μάρθα: Ωωω. Τον ξέχασα τελείως αυτόν.

Πέτρος: Περιμένεις κάποιον;

Μάρθα: Έναν επίδοξο γαμπρό.

Πέτρος: Καλή περίπτωση;

Μάρθα: Όπως το πάρει κανείς.

Ξαναχτυπάει το κουδούνι.

Μάρθα: Τώρα έρχομαι. Μισό λεπτό.

9.

Η Μάρθα πηγαίνει να ανοίξει την εξώπορτα και υποδέχεται τον Στέλιο. Ακούγεται η συζήτηση τους εκτός σκηνής.

Μάρθα: Στην ώρα σου Στέλιο.

Στέλιος: Έτσι δεν είπαμε κυρία Μάρθα;

Μάρθα: Και τι είναι όλα αυτά;

Στέλιος: Μια τούρτα κι ένα μπουκάλι λευκό κρασί. Όπως τα συμφωνήσαμε.

Μάρθα: Μα δεν ήταν ανάγκη.

Στέλιος: Ο Στέλιος κρατάει πάντα τις συμφωνίες του. Οι άλλοι δεν το κάνουν.

Μάρθα: Κι οι άλλοι τις κρατούν. Μην ανησυχείς. Πέρασε. Πέρασε μέσα.

Η Μάρθα και ο Στέλιος μπαίνουν στη σκηνή. Ο Πέτρος δείχνει έκπληκτος και φανερά αναστατωμένος από την παρουσία του Στέλιου.

Μάρθα: Έλα από δω να σου γνωρίσω τον γιο μου. Από δω ο Πέτρος. Πέτρο από δω ο κύριος Στέλιος.

Οι δύο άντρες πλησιάζουν αμήχανα ο ένας τον άλλον.

Μάρθα: Γνωρίζεστε;

Στέλιος: Όχι, κυρία Μάρθα. Από πού κι ως που;

Μάρθα: Δεν ξέρω. Έτσι μου φάνηκε.

Πέτρος: Όχι μητέρα. Δε γνωριζόμαστε. Χάρηκα.

Ο Πέτρος ανταλλάσσει χειραψία με τον Στέλιο.

Στέλιος: Επίσης

Μάρθα: Μάλιστα. Ο Στέλιος έχει έρθει να ευχηθεί στην αδερφή σου για τα γενέθλιά της.

Στέλιος: Να τη χαιρέσετε.

Πέτρος: Ευχαριστούμε

Μάρθα: *(δείχνοντας το κρασί και την τούρτα)* Πάω να τ' αφήσω στην κουζίνα.

Ο Πέτρος αποφεύγει να κοιτάξει τον Στέλιο, ο οποίος όμως τον κοιτάζει διερευνητικά. Η Μάρθα ανοίγει το κουτί με την τούρτα.

Μάρθα: Μμμ... μπλακ φόρεστ. Η αγαπημένη της Κατερίνας. Ούτε να το 'ξερες Στέλιο.

Στέλιος: *(συνεχίζοντας να κοιτάει τον Πέτρο)* Ναι, ούτε να το 'ξερα.

Ο Πέτρος εξακολουθεί να αποφεύγει τον Στέλιο.

Μάρθα: Μα που είναι αυτό το κορίτσι να με βοηθήσει; Πάω να δω τι κάνει.

Στέλιος: Πάρε τον χρόνο σου κυρία Μάρθα.

Μάρθα: Εσείς πείτε τα λιγάκι. Έρχομαι αμέσως.

Στέλιος: Θα τα πούμε. Μην ανησυχείς. Έχουμε πολλά να πούμε.

Η Μάρθα φεύγει από τη σκηνή αναζητώντας την Κατερίνα. Οι δύο άντρες μένουν μόνοι τους.

Πέτρος: Θα σου εξηγήσω.

Στέλιος: Το καλό που σου θέλω.

Πέτρος: Στράβωσε κάτι.

Στέλιος: Στράβωσε;

Πέτρος: Ναι, αλλά είμαι έτοιμος να το διορθώσω.

Στέλιος: Να το διορθώσεις;

Πέτρος: Ναι, ναι.

Στέλιος: Μάλιστα. Στράβωσε κάτι κι εσύ το διορθώσεις;

Πέτρος: Ναι

Στέλιος: Και τι 'ναι αυτό που στράβωσε; Εσύ μου 'λεγες ότι η δουλειά θα σου 'φερνε τα διπλά σε δυο μήνες.

Πέτρος: Ναι

Στέλιος: Έχουν περάσει έξι μήνες κι εγώ ακόμη να δω φράγκο.

Πέτρος: Θα στα δώσω όλα.

Στέλιος: Πότε;

Πέτρος: Σε δυο μήνες.

Στον Στέλιο δεν αρέσει η απάντησή του και κινείται απειλητικά προς το μέρος του.

Πέτρος: Σ' έναν μήνα.

Ούτε αυτή η απάντηση του αρέσει και συνεχίζει να κινείται απειλητικά προς το μέρος του.

Πέτρος: Σε μια βδομάδα. Σε μια βδομάδα θα τα 'χεις όλα.

Στέλιος: Με ξεκίνησες από δυο μήνες, πέρασαν έξι και τώρα θα τα 'χεις σε μια βδομάδα;

Πέτρος: Ναι, ναι. Σε μια βδομάδα.

Στέλιος: Πώς θα το καταφέρεις αυτό;

Πέτρος: Θα το καταφέρω.

Στέλιος: Δεν είναι όμως ωραίο.

Πέτρος: Ποιο πράγμα;

Στέλιος: Να κοροϊδεύεις την οικογένειά σου.

Πέτρος: Την οικογένειά μου;

Στέλιος: Τον γαμπρό σου.

Πέτρος: Ποιον;

Στέλιος: Είσαι πολύ τυχερός Πετράκιο.

Πέτρος: Γιατί;

Στέλιος: Γιατί ετοιμαζόμουν την επόμενη βδομάδα να στείλω δυο φιλαράκια να σ' επισκεφθούν.

Πέτρος: Ναι ε;

Στέλιος: Και την παραπάνω βδομάδα να επισκεφθούν τη γυναίκα σου.

Πέτρος: Τη γυναίκα μου;

Στέλιος: Ναι, σ' αυτά τα φιλαράκια αρέσει πολύ να κάνουν επισκέψεις.

Πέτρος: Α μάλιστα.

Στέλιος: Αλλά για καλή σου τύχη σε βρήκα σήμερα εδώ.

Πέτρος: Μεγάλη τύχη.

Στέλιος: Φυσικά, για να μας ευχηθείς καλούς απογόνους.

Πέτρος: Τι πράγμα;

Στέλιος: Σε μένα και την αδερφή σου ντε.

Πέτρος: Δηλαδή...

Στέλιος: Θα γίνεις θείος ρε.

Πέτρος: Θείος, μάλιστα.

Στέλιος: Έτσι σε θέλω. Να χαιρέσαι με τη χαρά μου.

Πέτρος: Ναι, βέβαια. Αυτό κάνω. Χαίρομαι με τη χαρά σου.

Στη σκηνή μπαίνουν η Μάρθα και η Κατερίνα.

10.

Η Μάρθα προχωρά μπροστά από την Κατερίνα και κατευθύνεται προς την κουζίνα. Η Κατερίνα έχει αλλάξει ρούχα και είναι ντυμένη λίγο πιο επίσημα, αλλά φαίνεται πως τα ρούχα δεν ήταν επιλογή της.

Μάρθα: Όλα εντάξει εσείς οι δυο; Τα είπατε;

Στέλιος: Τα είπαμε πολύ καλά κυρία Μάρθα; Έτσι δεν είναι Πέτρο;

Ο Πέτρος αποφεύγει να απαντήσει στον Στέλιο, ο οποίος στη συνέχεια απευθύνεται στην Κατερίνα.

Στέλιος: Στις ομορφιές σου Κατερίνα.

Κατερίνα: Δεν είχα επιλογή.

Στέλιος: Τότε κάποιες φορές είναι καλό να μας περιορίζουν τις επιλογές.

Κατερίνα: Τι όμορφα που τα λέτε κύριε Στέλιο. Θα κάνατε μεγάλη καριέρα στη Χούντα.

Στέλιος: Όχι, με παρεξήγησες. Ήθελα να πω...

Μάρθα: Ήθελε να πει ότι κάποιες φορές είναι καλό ν' ακούμε τους ανθρώπους που μας αγαπούν.

Κατερίνα: Σωστά. Αυτό που λέει κάθε δικτάτορας.

Πέτρος: Ο άνθρωπος ήρθε να σου ευχηθεί. Μπορείς απλά να πεις ευχαριστώ. Δεν χρειάζεται να του επιτίθεσαι.

Κατερίνα: *(με έκπληξη από την παρέμβαση του Πέτρου)* Ναι. Μάλιστα. Μόνο που δε μιλούσα για τον κύριο Στέλιο. Μιλούσα γι' αυτούς που σ' αγαπούν και θέλουν το καλό σου.

Στέλιος: Κι αυτοί έχουν δικαίωμα στο λάθος. Αλλά οι συμβουλές τους γίνονται πάντα με καλή πρόθεση.

Η Μάρθα αρπάζει από το χέρι την Κατερίνα και την τραβάει στην κουζίνα.

Μάρθα: Πολύ ωραία όλα αυτά, αλλά έχουμε κι ένα τραπέζι να ετοιμάσουμε. Όταν καθίσουμε μπορείτε να φλυαρήσετε όσο θέλετε.

Κατερίνα: *(ψιθυρίζοντας)* Χάριβδη

Μάρθα: Εγώ θα βγάλω το ταψί κι εσύ θα ετοιμάσεις το τραπέζι.

Κατερίνα: *(με δυσαρέσκεια)* Τίποτα άλλο;

Μάρθα: Βλέποντας και κάνοντας. Θα τα πάμε όλα σιγά σιγά, χωρίς λάθη.

Κατερίνα: Κατάλαβα

Η Μάρθα και η Κατερίνα ετοιμάζουν το τραπέζι.

Στέλιος: Ώστε πάνε καλά οι δουλειές Πέτρο;

Πέτρος: Τηρουμένων των συνθηκών.

Στέλιος: Ε πάντα σύμφωνα με τις συνθήκες δουλεύει κάποιος.

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Βάλε και τη σαλάτα. Και την τυροκαυτερή.

Κατερίνα: Στις διαταγές σας.

Πέτρος: Αυτή την περίοδο οι συνθήκες δεν είναι πολύ καλές.

Στέλιος: Α συγνώμη, εγώ κατάλαβα ότι τα έργα σου πήγαιναν πολύ καλά. Ότι είσαι περιζήτητος στην αγορά.

Πέτρος: Οι αγοραστές όμως είναι λίγοι κι οι τράπεζες δε δίνουν δάνεια.

Στέλιος: Οι τράπεζες κι οι τράπεζες. Ποιος τις έχει ανάγκη;

Η Κατερίνα περνάει από μπροστά τους προσπαθώντας να ετοιμάσει το τραπέζι

Κατερίνα: Ε πως κύριε Στέλιο; Αν δεν έχει κάποιος λεφτά πού θα τα βρει;

Στέλιος: Γι' αυτό υπάρχουν οι καλοί φίλοι.

Κατερίνα: Οι οποίοι μας αγαπούν και δίνουν και καλές συμβουλές. Σωστά;

Στέλιος: Σωστά

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Και το τυρί που πήρα.

Κατερίνα: Μάλιστα, το έβαλα.

Πέτρος: Πάντα υπάρχουν ευκαιρίες. Το θέμα είναι να μπορεί κανείς να τις εκμεταλλευτεί.

Στέλιος: Αρκεί να είναι πραγματικές ευκαιρίες. Γιατί αν δεν είναι...

Κατερίνα: Αυτά έχει η ζωή κύριε Στέλιο. Δεν μπορεί να 'ναι σίγουρος κανείς. Ούτε για τις ευκαιρίες, ούτε για τις απάτες.

Μάρθα: Έτοιμο το τραπέζι. Για ελάτε. Για μαζευτείτε.

Η Μάρθα πηγαίνει το ταψί με το παστίτσιο στο τραπέζι. Οι δυο άντρες πλησιάζουν το τραπέζι

Μάρθα: Μπορείς ν' ανοίξεις το κρασί Στέλιο;

Στέλιος: Φυσικά κυρία Μάρθα.

Η Μάρθα δίνει στον Στέλιο το τιρμπουσόν.

Μάρθα: *(απευθυνόμενη στην Κατερίνα)* Μα καλά ποτήρια δεν έχεις βάλει ακόμη;

Κατερίνα: Τι να προλάβω να κάνω;

Πέτρος: Φέρνω εγώ τα ποτήρια.

Μάρθα: Βοήθησε λίγο την κατάσταση. Αφού ξέρεις ότι...

Πέτρος: Αμέσως

Κατερίνα: Εσείς πια, μάνα και γιος, όλα τα ξέρετε.

Μάρθα: Σταμάτα παραπονιάρικα. Σταμάτα.

Στέλιος: *(ανοίγοντας το μπουκάλι)* Έτοιμο και το κρασί.

Μάρθα: Ωραία. Πολύ ωραία. Ας καθίσουμε.

Στέλιος: Ναι

Κάθονται και οι τέσσερις.

Μάρθα: Πέτρο μπορείς να σερβίρεις το παστίσιο;

Πέτρος: Μπορώ. Το παστίσιο σου είναι το καλύτερο που υπάρχει.

Στέλιος: Σοβαρά;

Πέτρος: Ε βέβαια. Είναι φημισμένο σ' όλα τα Πατήσια.

Κατερίνα: *(ειρωνικά)* Μεγάλη αναγνώριση.

Πέτρος: Όπως και να 'χει είναι πεντανόστιμο.

Μάρθα: Ας' τη να λέει Πέτρο. Θυμάσαι ο συγχωρεμένος ο πατέρας σου με τι
λαιμαργία το έτρωγε;

Πέτρος: Θυμάμαι

Στέλιος: Ε αν είναι έτσι θα πάρω και δεύτερο κομμάτι.

Μάρθα: Όσο θες Στέλιο μου. Μπορείς να το φας κι όλο.

Στέλιος: Ποιος θα πει προσευχή;

Η Κατερίνα ξεκαρδίζεται στα γέλια.

Κατερίνα: Ούτε καν. Τι φάση;

Μάρθα: Αυτά τα έχουμε αφήσει χρόνια πίσω.

Κατερίνα: Αυτό μας έλειπε.

Μάρθα: Πρόποση, μια πρόποση.

Η Μάρθα σηκώνεται και γεμίζει τα ποτήρια με κρασί.

Μάρθα: Ας κάνουμε μια πρόποση. Μήπως θες να κάνεις εσύ;

Στέλιος: Είσαι σίγουρη; Δε θες εσύ ή ο Πέτρος;

Μάρθα: Κανένα πρόβλημα.

Πέτρος: Ελεύθερα

Ο Στέλιος σηκώνεται όρθιος και κάνει πρόποση.

Στέλιος: Θέλω να σας ευχαριστήσω που με καλέσατε κι είμαι ανάμεσα σε πολύ καλούς φίλους με τους οποίους υπάρχει αμοιβαία κατανόηση και εκτίμηση. Στην Κατερίνα, τη γυναίκα της ζωής μου...

Κατερίνα: Όπα κύριε Στέλιο. Από πού κι ως πού;

Στέλιος: Στην Κατερίνα λοιπόν εύχομαι να μου δώσει την ευκαιρία να της αποδείξω πως εκείνη είναι η γυναίκα της ζωής μου κι εγώ ο άντρας της ζωής της. Πολύχρονη Κατερίνα.

Μάρθα: Πολύχρονη

Πέτρος: Πολύχρονη

Κατερίνα: Ευχαριστώ

Μάρθα: Τι ωραία πρόποση Στέλιο μου.

Κατερίνα: *(χοροϊδευτικά)* Τι ωραία πρόποση Στέλιο μου.

Στέλιος: Σ' ευχαριστώ κυρία Μάρθα. Την αγαπώ πολύ.

Κατερίνα: Χελόου, είμαι κι εγώ εδώ.

Στέλιος: Εσύ τι λες Πέτρο; Συμφωνείς με την πρόποσή μου;

Πέτρος: Εγώ τι να πω;

Κατερίνα: Α μπράβο ν' αγιάσει το στοματάκι σου.

Στέλιος: Δε ξέρω. Δεν έχεις να πεις εσύ τίποτα για όλα αυτά;

Πέτρος: *(διστακτικά)* Εγώ...

Μάρθα: Ναι;

Πέτρος: Εγώ...

Στέλιος: Λέγε το λοιπόν.

Κατερίνα: Ρε θα τον αφήσετε ήσυχο κι οι δυο σας;

Πέτρος: Συμφωνώ. Κι εγώ συμφωνώ. Η Κατερίνα πρέπει να σου δώσει μια ευκαιρία.

Στέλιος: Α μπράβο.

Μάρθα: Έτσι βέβαια.

Κατερίνα: Προδότη

Μάρθα: Μια ευκαιρία θέλει ο άνθρωπος. Δε ζητάει κάτι άλλο.

Κατερίνα: Νομίζετε ότι θα γίνει με το ζόρι όλο αυτό;

Στέλιος: Κάθε άλλο Κατερίνα μου. Η τελική απόφαση θα είναι δική σου.

Κατερίνα: Ωραία άκουσε την τελική μου απόφαση τώρα: Δε σε θέλω.

Μάρθα: Ας φάμε τώρα το παστίτσιο γιατί θα παγώσει.

Στέλιος: Ναι, ναι ας φάμε. Θα σερβίρω εγώ.

Ο Στέλιος σερβίρει παστίτσιο στα πιάτα των υπολοίπων.

Μάρθα: Τελικές αποφάσεις παίρνει μόνο ο Χάρος. Εμείς δεν είμαστε για τελικές αποφάσεις. Έτσι δεν είναι Πέτρο;

Πέτρος: Εεε...

Μάρθα: Έτσι δεν είναι;

Πέτρος: Ε ναι έτσι είναι.

Κατερίνα: Καλά εσύ κάτι άλλο εκτός από το παπαγαλάκι μπορείς να κάνεις;

Στέλιος: Εγώ ξέρω κυρία Μάρθα ότι εάν υπάρχει κατανόηση όλα τα προβλήματα λύνονται.

Μάρθα: *(ψιθυρίζοντας)* Ναι βέβαια. Σίγουρα το ξέρεις.

Στέλιος: Παρακαλώ;

Μάρθα: Λέω πόσο δίκιο έχεις. Έτσι δεν είναι Πέτρο;

Πέτρος: Είπα ναι. Θα μ' αφήσεις τώρα ήσυχο;

Στέλιος: Ας φάμε τώρα, κι όλα τ' άλλα τα βρισκουμε.

Κατερίνα: Ναι, ναι θα τα βρείτε όλα τ' άλλα. Να 'στε σίγουροι.

Και οι τέσσερις ξεκινούν να τρώνε το παστίτσιο το οποίο όμως είναι πολύ αλμυρό και δεν τρώγεται.

Κατερίνα: Τι σακά;

Η Κατερίνα τρέχει προς την κουζίνα και φτύνει στον νεροχύτη την μπουκιά της. Στη συνέχεια ξεπλένει το στόμα της στη βρύση. Οι υπόλοιποι βγάζουν τις μπουκιές τους στις χαρτοπετσέτες τους. Στη συνέχεια πίνουν κρασί από τα ποτήρια τους. Ο Πέτρος σηκώνεται να φέρει νερό.

Μάρθα: Είναι λίγο τσιμπημένο στ' αλάτι ε;

Κατερίνα: Τσιμπημένο; Λύσσα είναι. Δεν τρώγεται. Λύσσα.

Στέλιος: Δεν πειράζει κυρία Μάρθα. Συμβαίνουν αυτά.

Κατερίνα: Ποιο πράγμα συμβαίνει; Να αδειάσεις ένα μπουκάλι αλάτι στο φαγητό;

Μάρθα: Θα το συνεχίσεις πολύ ακόμη;

Κατερίνα: Τι θες να σου πω; Ότι είναι τσιμπημένο στ' αλάτι; Δεν τρώγεται.

Μάρθα: Έχεις φτιάξει ποτέ σου τίποτα;

Κατερίνα: Κι εσύ που φτιάχνεις... Είδαμε τ' αποτελέσματα.

Μάρθα: Θα σταματήσεις; Έχουμε καλεσμένους.

Κατερίνα: Ναι, και τι θα φάνε τώρα οι καλεσμένοι; Τα χέρια τους;

Μάρθα: Σταμάτα

Κατερίνα: Μα είναι δυνατόν;

Μάρθα: Σταμάτα

Κατερίνα: Είναι δυνατόν να αδειάσεις όλο τ' αλάτι στο φαγητό;

Μάρθα: Αχάριστη

Στέλιος: Δεν πειράζει κυρία Μάρθα.

Πέτρος: Σταμάτα Κατερίνα.

Κατερίνα: Εγώ να σταματήσω;

Μάρθα: *(ουρλιάζοντας)* Αχάριστη. Αχάριστη.

Στέλιος: Κυρία Μάρθα.

Πέτρος: Έλα ρε μάνα.

Κατερίνα: Α καλά. Κλινική περίπτωση.

Μάρθα: Κλινική περίπτωση ε; Κλινική περίπτωση; Τώρα θα δεις την κλινική περίπτωση.

Η Μάρθα σε κατάσταση αμόκ παίρνει το ταψί το παστίτσιο και ξεκινάει να πετάει κομμάτια προς το μέρος της Κατερίνας.

Μάρθα: Φάε παλιοβρώμα. Φάε, φάε, φάε.

Ο Στέλιος προσπαθεί να συγκρατήσει τη Μάρθα.

Στέλιος: Κυρία Μάρθα.

Πέτρος: Έλα ρε μάνα.

Κατερίνα: Σταμάτα ηλίθια. Σταμάτα.

Μάρθα: Σιχαμένη. Σιχαμένη παλιοβρώμα.

Στέλιος: Σταματήστε κυρία Μάρθα. Επιτέλους, σταματήστε.

Μάρθα: Άσε με ρε βρωμιάρη κι εσύ. Φύγε απ' το σπίτι μου. Πες μου, πες μου πόσα είναι να στα δώσει ο γιος μου να μη σε ξαναδώ. Πες μου. Πες μου τώρα.

Στέλιος: Θεε να υπολογίσω και τα δικά του μέσα;

Μάρθα: Τα δικά του; Τα δικά του; Ποια δικά του; Τι λέει αυτός Πέτρο; Ποια δικά σου;

Στέλιος: Με τον γιο σου έχω ανοιχτό λογαριασμό. Δεν τον γνώρισα απόψε.

Μάρθα: Τι λέει αυτός Πέτρο; Τι λέει; Πες μου τι λέει; Πες μου τι λέει που να σε πάρει; Τι λέει; Τι λέει;

Ο Πέτρος δεν απαντάει στη Μάρθα.

Μάρθα: Έξω. Έξω. Όλοι έξω.

Στέλιος: Θα μιλήσουμε πάλι κυρία Μάρθα.

Μάρθα: Έξω. Έξω. Όλοι έξω.

Στέλιος: Θα μιλήσουμε πάλι.

Μάρθα: Έξω ρε. Φύγε από 'δω. Έξω.

Ο Στέλιος φεύγει από το διαμέρισμα. Ο Πέτρος κοιτοστέκεται λίγο κοιτώντας τις δυο γυναίκες και χωρίς να μιλήσει φεύγει κι αυτός.

Μεγάλη παύση.

Η Κατερίνα κατευθύνεται προς το ψυγείο και ανοίγει το κουτί με την τούρτα.

Κατερίνα: Μπλακ Φόρεστ. Έκανε και κάτι καλό ο καρχαρίας.

Μάρθα: Μη τρωε γλυκό. Βάλε μια κατσαρόλα νερό να βράζει. Σήμερα θα φάμε παστίτσιο.

Σκοτάδι.